KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 31.1.2006
KOM(2006) 16 endelig

2006/0006 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordineringen af de sociale sikringsordninger

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1) BEGRUNDELSEN FOR FORSLAGET

- **Begrundelse og formål**

I henhold til artikel 89 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 fastsættes de nærmere regler for nævnte forordnings gennemførelse i en særskilt forordning.

- **Generel baggrund**

Reglerne om koordinering af de enkelte medlemsstaters sociale sikringsordninger indgår som led i den frie bevægelighed for personer og bør således bidrage til en forbedring af levestandard og beskæftigelsesvilkår for de europæiske borgere, der flytter inden for EU. Koordinering sikres for øjeblikket af forordning (EØF) nr. 1408/71 og gennemførelsesforordningen (EØF) nr. 574/72. Forordning (EF) nr. 883/2004 skal erstatte forordning (EØF) nr. 1408/71. De nye koordineringsbestemmelser i forordning (EF) nr. 883/2004 kan imidlertid først finde anvendelse, når den tilsvarende gennemførelsesforordning er blevet vedtaget til afløsning af forordning (EØF) nr. 574/72. Bestemmelserne i forslaget er struktureret på samme måde som de eksisterende bestemmelser. På indholdssiden har forslaget til formål at modernisere og forenkle de eksisterende bestemmelser.

- **Gældende bestemmelser på område, som forslaget vedrører**

Forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13. april 2005 (EUT L 117 af 4.5.2005).

Lighedspunkter: Såvel forordning (EØF) nr. 574/72 som forslaget har til formål at fastsætte regler til gennemførelse af forordningen, der koordinerer de sociale sikringsordninger.

Forskelle: Forslaget har til formål at forenkle og modernisere bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 574/72 bl.a. ved at styrke samarbejdet mellem de sociale sikringsinstitutioner og ved at forbedre metoderne til udveksling af oplysninger mellem de sociale sikringsinstitutioner.

- **Overensstemmelse med andre EU-politikker og –mål**

Ikke relevant.

2) HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

- **Høring af interesserede parter**

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Forslaget til gennemførelsesforordning har primært til formål konkret at fastlægge de fornødne procedurer til gennemførelse af grundforordningens principper for brugerne af forordningen, borgerne og medlemsstaternes sociale sikringsinstitutioner. F.eks. skal det vedrørende alderspensioner præciseres, hvad en forsikringstager skal

foretage sig for at anmode om fastsættelse af sin pension, hos hvilken institution vedkommende skal indgive sin ansøgning, når vedkommende har arbejdet i flere medlemsstater, hvordan institutionerne skal udveksle oplysninger for at tage hensyn til den pågældendes samlede erhvervsforløb, og hvordan de skal beregne, hvor meget pension de hver især skal udbetale. For at udarbejde konkrete forslag om den mest effektive tilrettelæggelse af det daglige samarbejde mellem institutionerne til gavn for dem, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, har der været mange høringer af eksperter i social sikring i medlemsstaterne. Høringerne har især fokuseret på at finde sagkundskab på det mest relevante niveau, bl.a. hos de sociale sikringsinstitutioner. I det øjemed har der været nedsat en række arbejdsgrupper, der svarer til de forskellige risikoområder, der er omfattet af de sociale sikringsordninger: sygdom, arbejdsulykker, erhvervssygdomme, invaliditet, alderdom, arbejdsløshed og familieydelser.

Dertil kommer, at Kommissionens tjenestegrene i egenskab af sekretariat for Den Administrative Kommission for Vandrende Arbejdstageres Sociale Sikring (CA.SS.TM) samt for Det Tekniske Udvalg og Revisionsudvalget under Den Administrative Kommission løbende er i tæt kontakt med de eksperter, medlemsstaterne har udpeget vedrørende anvendelsen af koordineringsbestemmelserne.

Sammenfatning af svarene og af, hvordan der er taget hensyn til dem

Der har været holdt møder i ekspertarbejdsgrupper. En tværgående gruppe, der især har haft til opgave at udarbejde forslag om gennemførelsesforordningens generelle opbygning og stil har afgivet en uformel sammenfattende rapport med retningslinjer. De fleste af disse retningslinjer er fulgt i forslaget.

- **Ekspertbistand**

Relevante videnskabelige områder/eksperter

Social sikring.

Anvendt metode

Arbejdsgrupper med eksperter i social sikring vedrørende de forskellige grene: sygdom, arbejdsulykker, erhvervssygdomme, invaliditet, alderdom, arbejdsløshed og familieydelser.

Væsentligste organisationer/eksperter, der er blevet hørt

Der blevet gennemført mange høringer af eksperter på socialsikringsområdet i medlemsstaterne. Høringerne har især fokuseret på at finde sagkundskab på det mest relevante niveau, bl.a. hos de sociale sikringsinstitutioner. I det øjemed har der været nedsat en række arbejdsgrupper, der svarer til de forskellige risikoområder, der er omfattet af de sociale sikringsordninger: sygdom, arbejdsulykker, erhvervssygdomme, invaliditet, alderdom, arbejdsløshed og familieydelser.

Sammendrag af rådgivning, der er modtaget og anvendt

Det har ikke været nævnt, at der skulle eksistere potentielt alvorlige risici med uoprettelige konsekvenser.

Det er nødvendigt at forenkle procedurerne for brugerne af forordningen, de sociale sikringsinstitutioner, de kompetente myndigheder, arbejdsgiverne og forsikringstagerne, arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende og at gøre det klart, hvilke rettigheder og forpligtelser der gælder for de forskellige aktører i forbindelse med koordineringen af de sociale sikringsordninger.

Hvordan er resultaterne af ekspertbistanden gjort offentligt tilgængelige?

På grund af emnets tekniske karakter og ekspertbistandens uformelle karakter vil rapporterne ikke blive offentliggjort.

- **Konsekvensanalyse**

Gennemførelsesforordningen er det, der skal til, for at borgerne kan få gavn af fremskridtene i forordning (EF) nr. 883/2004. De samlede bestemmelser i grundforordningen og gennemførelsesforordningen skal være vedtaget, før de nye regler kan få virkning med hensyn til modernisering, forenkling og forbedring af borgernes rettigheder. De nugældende forordninger (EØF) nr. 1408/71 og (EØF) nr. 574/72 bliver altså afløst af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordningen til gennemførelse heraf. Det forventes ikke, at disse retsakter får nogen særlige negative virkninger i forhold til den nuværende situation med hensyn til arbejdsbyrde og omkostninger for de sociale sikringsinstitutioner og forvaltningerne, arbejdstagerne eller arbejdsgiverne. De nye regler har tværtimod til formål at forbedre koordineringen af de sociale sikringsordninger og forenkle procedurerne til gavn for alle brugerne af forordningen, og vedtagelsen heraf er en gevinst for dem i forhold til de nugældende regler. Det er vanskeligt på nuværende tidspunkt at gisne om de produktivitetsgevinster, der følger af de nye regler, for de sociale sikringsinstitutioner og arbejdsgiverne, bl.a. de små og mellemstore virksomheder, og for forsikringstagerne, arbejdstagerne og de selvstændige erhvervsdrivende. De foreslåede foranstaltninger har til formål at forbedre servicen over for borgerne. Det kan navnlig bemærkes, at ved at fastsætte foranstaltninger, der afkorter den nuværende frist til at beregne og udbetale pensioner til personer, der har arbejde i flere medlemsstater, er dette forslag med til at forbedre betingelserne for fri bevægelighed i EU.

Forslaget skal endvidere ses i sammenhæng med spørgsmålet om e-forvaltning, idet anvendelse af elektroniske medier til udveksling af oplysninger mellem de sociale sikringsinstitutioner er af afgørende betydning for hurtigere gennemførelse af procedurerne. I forbindelse med den handlingsplan, som Den Administrative Kommission for nylig har vedtaget, har alle medlemsstaterne i øvrigt anerkendt vigtigheden af, at der anvendes elektroniske redskaber til udveksling af oplysninger mellem institutionerne.

3) FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

- **Resumé af forslaget**

Forslaget til forordning til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger har til formål at fuldføre moderniseringen og forenklingen af de nuværende bestemmelser, forordning (EØF) nr. 1408/71 og gennemførelsesforordningen (EØF) nr. 574/72. Denne retsakt er et afgørende redskab til gavn for personers frie bevægelighed i EU.

Den har til formål at fastlægge procedurerne for den praktiske gennemførelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 883/2004 for alle berørte parter: forsikringstagerne, de sociale sikringsinstitutioner og medlemsstaternes kompetente myndigheder.

Forslaget kompletterer den moderniseringsindsats, som forordning (EF) nr. 883/2004 udgør, og det tager sigte på at forbedre de nuværende procedurer ved at forenkle dem og gøre de eksisterende bestemmelser klarere på en lang række områder. Forslaget har i den forbindelse til formål via de forskellige procedurer at gøre det klarere, hvilke rettigheder og forpligtelse der gælder for de involverede parter.

Forslaget tager endvidere sigte på at drage konsekvenserne af den udbygning af samarbejdet mellem de forskellige involverede parter, der er omhandlet i forordning (EF) nr. 883/2004.

Da forordning (EF) nr. 883/2004 nu omfatter alle europæiske borgere (den dækker nu også ikke-erhvervsaktive), er det en forudsætning, at der sker en modernisering af metoder til og procedurer for samarbejde mellem medlemsstaternes sociale sikringsinstitutioner.

Helt konkret drejer det sig om at lette procedurerne for forsikringstagerne og afkorte svarfrister og frister for behandling af forhold, der går på tværs af grænserne, for institutionerne i de forskellige sociale sikringsgrene: sygdom, arbejdsulykker, erhvervssygdomme, invaliditet, pension, arbejdsløshed og familieydelser.

Det forudsætter, at der i særlig grad fokuseres på at anvende moderne metoder til udveksling af oplysninger. Elektronisk udveksling af oplysninger mellem institutionerne er helt nødvendig for at lette overførslen af den information, der er nødvendigt for, at koordineringen kan fungere, navnlig med hensyn til fastlæggelse og beregning af forsikringstagernes rettigheder.

- **Retsgrundlag**

EF-traktatens artikel 42 og 308.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Subsidiaritetsprincippet finder anvendelse, eftersom forslaget ikke falder ind under Fællesskabets enekompetence.

Målene med forslaget kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne af følgende årsager:

Målet, nemlig at vedtage gennemførelsesbestemmelser, der skal sikre indførelse af koordineringsforanstaltninger, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, hvilket også udtrykkeligt er nævnt i forordning (EF) nr. 883/2004 (betragtning 45). I EF-traktatens artikel 42 er det således fastsat, at Rådet vedtager de foranstaltninger vedrørende social tryghed, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Disse bestemmelser er blevet udmøntet i form af en koordineringsforordning, hvis anvendelsesområde gradvis er blevet udvidet til at omfatte selvstændige erhvervsdrivende, studerende, pensionister, tjenestemænd og nu samtlige forsikringstagere.

Forordningen har i sig selv kun til formål at fastlægge de foranstaltninger, der er nødvendige for, at de personer, der er omfattet af den, kan rejse, opholde sig eller bo

i en anden medlemsstat uden at miste deres ret til social sikring. For at garantere, at denne ret bibeholdes, er der i forordningen fastsat forskellige bestemmelser, der afspejler de specifikke behov i de forskellige sociale sikringsgrene. Den indeholder dog også nogle generelle principper, der gør det muligt at få koordineringen til at fungere. Blandt disse principper kan nævnes, at der kun er ét sæt gennemførelsesbestemmelser, at begivenheder sidestilles, og at alle behandles ens. Medlemsstaterne skal overholde disse principper, men det er dog op til dem selv at fastlægge, organisere og finansiere deres nationale sociale sikringsordninger.

Når det drejer sig om forhold, der går på tværs af grænserne, kan intet land handle på egen hånd. De eksisterende bilaterale overenskomster er blevet erstattet af koordineringsforordningen, som på den måde har muliggjort forenkling og ligebehandling af forsikringstagerne, samtidig med at de enkelte landes nationale bestemmelser om social sikring overholdes.

De retningslinjer og henstillinger, EU-institutionerne ved flere lejligheder har udsendt i de seneste ti år, har ikke resulteret i nogen væsentlig tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger.

Koordinering af de nationale socialsikringsordninger giver kun mening, hvis det sker på fællesskabsplan: Hele grundlaget for koordineringen er kravet om personers frie bevægelighed i EU.

Disse regler berører alle europæiske borgere, der flytter inden for EU, uanset årsagen hertil.

Det er fortsat kun medlemsstaterne, der har beføjelse til at fastlægge, organisere og finansiere deres nationale sociale sikringsordninger.

Forslaget er derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

- **Proportionalitetsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af følgende årsager:

Det er fortsat kun medlemsstaterne, de kompetente myndigheder og de sociale sikringsinstitutioner, der har ansvaret for at fastlægge, organisere og finansiere deres nationale sociale sikringsordninger.

Ved at forbedre procedurerne og gøre de forskellige involveredes rettigheder og forpligtelser klarere kan der spares administrationsomkostninger (refusion af fordringer mellem de sociale sikringsinstitutioner), og borgernes behov kan imødekommes effektivt (forbedring af fristerne for refusion eller betaling af ydelser). Det styrkede samarbejde mellem institutionerne udgør et vigtigt element i indsatsen mod svig og misbrug.

- **Reguleringsmiddel/-form**

Foreslået middel: forordning.

Andre midler ville ikke være hensigtsmæssige af følgende årsager:

Der er tale om en modernisering af en eksisterende retsakt, nemlig forordning (EØF) nr. 574/72, der er gennemførelsesforordning til forordning (EØF) nr. 1408/71, der bliver afløst af forordning (EF) nr. 883/2004. Forordning (EØF) nr. 1408/71 er en koordineringsforordning og ikke en harmoniseringsforordning, dvs. at det kun er medlemsstaterne, der har beføjelse til at fastlægge, organisere og finansiere deres

sociale sikringsordninger. Valget af en koordineringsforordning til at beskytte retten til social sikring for de forsikringstagere, der gør brug af deres ret til fri bevægelighed for personer, der er sikret ved traktaten, står i rimeligt forhold til målet, som det er fastsat i traktatens artikel 42.

4) BUDGETMÆSSIGE KONSEKVENSER

Forslaget har ingen virkninger for Fællesskabets budget.

5) YDERLIGERE OPLYSNINGER

- **Simulering, pilotfase og overgangsperiode**

Der bliver eller har været en overgangsperiode i forbindelse med forslaget.

- **Forenkling**

Forslaget indebærer en forenkling af selve reglerne, en forenkling af de offentlige (nationale og europæiske) myndigheders administrative procedurer og en forenkling af de administrative procedurer, der gælder for instanser og privatpersoner.

Forslaget er blevet "slanket", ved at nogle bilag er udgået.

Der skal anvendes elektroniske redskaber til udveksling af oplysninger, og der skal arbejdes med elektroniske dokumenter for at lette udvekslingen.

Samarbejdet mellem de sociale sikringsinstitutioner bliver styrket, for at det ikke primært er forsikringstagerne, der belastes af procedurerne. De forskellige involverede parters roller bliver gjort klarere.

- **Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde**

Den foreslåede retsakt omhandler et emne, der er omfattet af EØS-aftalen, og den bør derfor udstrækkes til at gælde i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

- **Nærmere redegørelse for forslagets enkelte kapitler eller artikler**

Strukturen i forslaget til gennemførelsesforordning følger strukturen i forordning (EF) nr. 883/2004, nemlig afsnit I, "Almindelige bestemmelser", afsnit II, "Fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes", og så afsnit III med særlige bestemmelser for de forskellige kategorier af ydelser: ydelser ved sygdom og moderskab og dermed ligestillede ydelser ved faderskab, ydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme, ydelser ved dødsfald, ydelser ved invaliditet og alders- og efterladtepensioner, arbejdsløshedsydelser og familieydelser, dernæst afsnit IV, "Finansielle bestemmelser", og afsnit V, "Diverse bestemmelser, overgangs-bestemmelser og afsluttende bestemmelser". Denne gennemførelsesforordning gør det muligt, at forordning (EF) nr. 883/2004 kan finde anvendelse. Da det imidlertid er nødvendigt i tilstrækkeligt omfang at informere alle parter, der er berørt af denne forordning, og for ikke at skabe problemer, bl.a. med hensyn til kontoafslutning mellem institutionerne, er der fastsat en periode på mindst seks måneder før anvendelsen af de nye bestemmelser om koordinering i Fællesskabet af de sociale sikringsordninger.

2006/0006 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordineringen af de sociale sikringsordninger

(Tekst af relevans for EØS og for Schweiz)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 42 og 308,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004[1] af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger[2], særlig artikel 89,

under henvisning til Kommissionens forslag[3],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[4],

efter proceduren i traktatens artikel 251[5], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Forordning (EF) nr. 883/2004 moderniserer reglerne om koordinering af medlemsstaternes nationale sociale sikringsordninger, idet det præciseres, hvilke foranstaltninger og procedurer der er nødvendige for gennemførelsen, og idet de forenkles til gavn for alle involverede. De nærmere regler for gennemførelsen bør fastsættes.

(2) Det er af afgørende betydning, at der organiseres et tættere og mere effektivt samarbejde mellem de sociale sikringsinstitutioner, så personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, kan gøre deres rettigheder gældende så hurtigt og så effektivt som muligt.

(3) Anvendelsen af elektroniske redskaber passer til den hurtige og pålidelige udveksling af data mellem medlemsstaternes institutioner. Elektronisk behandling af dataene bør bidrage til, at procedurerne afvikles hurtigere for de berørte personer. De pågældende bør desuden være omfattet af alle garantierne i fællesskabsbestemmelserne om

---

1 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, EUT L 166 af 30.4.2004. Berigtiget i EUT L 200 af 7.6.2004.
2 EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1. Berigtiget i EUT L 200 af 7.6.2004, s. 1.
3 EUT C […] af […], s. […].
4 EUT C […] af […], s. […].
5 EUT C […] af […], s. […].

beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling og fri udveksling af personoplysninger.

(4) Udvekslingerne mellem medlemsstaternes institutioner bør lettes ved, at der gives adgang til kontaktoplysningerne, herunder til kontakt ad elektroniske kanaler, på de instanser i medlemsstaterne, der kan deltage i anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004, i et format, der gør en realtidsopdatering af dem mulig. En sådan fremgangsmåde, hvor rent faktuelle oplysninger og borgernes øjeblikke adgang til dem prioriteres højt, udgør en vigtig forenkling, som bør indføres ved denne forordning.

(5) Opstramningen af visse procedurer bør give større retssikkerhed og gennemsigtighed for brugerne af forordning (EF) nr. 883/2004. Bl.a. bør fastsættelsen af fælles frister til at opfylde visse forpligtelser eller fuldføre visse administrative trin bidrage til at strukturere forholdet mellem forsikringstagerne og institutionerne og gøre det klarere.

(6) Medlemsstaterne, deres kompetente myndigheder eller de sociale sikringsinstitutioner bør have mulighed for indbyrdes at indgå aftaler om de forenklede procedurer og administrative ordninger, de finder mere effektive og bedre egnede i forbindelse med deres respektive sociale sikringsordninger. Sådanne ordninger bør dog ikke påvirke rettighederne for de personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004.

(7) Det sociale sikringsområdes iboende kompleksitet gør det påkrævet, at alle medlemsstaternes institutioner yder en særlig indsats for de berørte personer for ikke at straffe dem, der evt. ikke har indsendt deres ansøgning eller bestemte oplysninger til den institution, der har beføjelse til at behandle ansøgningen i henhold til reglerne og procedurerne i forordning (EF) nr. 883/2004 og i nærværende forordning.

(8) For at fastslå, hvilken institution der er kompetent, dvs. den, hvis lovgivning skal anvendes, eller den, der skal foretage udbetalingen af visse ydelser, bør institutionerne i en række medlemsstater undersøge en forsikringstagers og familiemedlemmernes objektive situation. For at sikre, at den pågældende person er beskyttet, mens denne nødvendige informationsudveksling mellem institutionerne står på, bør det fastsættes, at vedkommende midlertidigt skal være omfattet af en lovgivning om social sikring.

(9) Mange af foranstaltningerne og procedurerne i nærværende forordning har til formål at gøre de kriterier, medlemsstaterne skal anvende i forbindelse med forordning (EF) nr. 883/2004, mere gennemsigtige. Disse præciseringer er resultatet af EF-Domstolens retspraksis, Den Administrative Kommissions afgørelser og erfaringerne fra over 30 års anvendelse af koordineringen af de sociale sikringsordninger set i lyset af traktatens grundlæggende friheder.

(10) Udvidelsen af anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 883/2004 til at omfatte alle forsikringstagere, herunder ikke-erhvervsaktive, forudsætter visse regler og procedurer for de pågældende, bl.a. for at fastlægge, hvilken lovgivning der anvendes ved medregning af børnepasningsperioder for så vidt angår personer, der aldrig har haft lønnet beskæftigelse eller udøvet selvstændig virksomhed i de forskellige medlemsstater, hvor de har været bosat.

(11) Der bør også være procedurer, der imødekommer kravet om en afbalanceret udgiftsfordeling mellem medlemsstaterne. Navnlig med hensyn til ydelser ved sygdom bør procedurerne tage højde for situationen for dels de medlemsstater, der afholder udgifterne til at tage imod forsikringstagerne og give dem adgang til deres sundhedsvæsen, dels de medlemsstater, hvis institutioner afholder de økonomiske udgifter til naturalydelser til deres forsikringstagere i en anden medlemsstat end den, hvor de er bosat.

(12) I forbindelse med forordning (EF) nr. 883/2004 bør det gøres klarere, hvilke betingelser der gælder for overtagelse af udgifterne til naturalydelser ved sygdom i forbindelse med "planlagte behandlinger", dvs. behandlinger, som en forsikringstager modtager i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende er forsikret eller er bosat. Det bør præciseres, at forsikringstageren har pligt til at anmode om en forhåndstilladelse, og hvilke forpligtelser institutionen har over for patienten med hensyn til betingelserne for forhåndstilladelsen. Endvidere bør det præciseres, hvilke konsekvenser det har at overtage de økonomiske udgifter til behandling i en anden medlemsstat på grundlag af en forhåndstilladelse.

(13) Strammere procedurer til afkortning af fristerne for betaling af sådanne fordringer mellem medlemsstaternes institutioner er af afgørende betydning for at bevare tilliden i forbindelse med de indbyrdes forhold og for at imødekomme kravet om god forvaltningsskik til medlemsstaternes sociale sikringsordninger. Der bør altså ske en opstramning af procedurerne for behandling af fordringer i forbindelse med ydelser ved sygdom og arbejdsløshed.

(14) Da de sociale sikringsordninger, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, beror på samtlige forsikringstageres solidaritet, bør der indføres mekanismer til en mere effektiv inddrivelse af fordringer vedrørende uberettiget modtagne ydelser eller af bidrag, de pågældende ikke har indbetalt. Procedurerne for gensidig bistand mellem institutionerne bør præciseres, idet Rådets direktiv 76/308/EØF af 15. marts 1976 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med visse bidrag, afgifter, skatter og andre foranstaltninger[6] anvendes som inspirationskilde, for bedre at beskytte medlemsstaternes økonomiske interesser ved at tilrettelægge samarbejdet mellem bl.a. skatteforvaltningerne.

(15) Det er afgørende for et tillidsforhold til medlemsstaternes kompetente myndigheder og institutioner, at forsikringstagerne oplyses om deres rettigheder og forpligtelser.

(16) Målet for denne forordning, nemlig indførelse af koordineringsforanstaltninger, der skal sikre, at retten til fri bevægelighed reelt kan udøves, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af foranstaltningens omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(17) Nærværende forordning bør erstatte Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af

---

[6] EFT L 73 af 19.3.1976, s. 18. Senest ændret ved Rådets direktiv 2001/44/EF (EFT L 175 af 28.6.2001, s. 7).

de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, som flytter inden for Fællesskabet[7] -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

AFSNIT I - ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Kapitel I - Definitioner

Artikel 1
Definitioner

1. Ved anvendelsen af denne forordning gælder definitionerne i forordning (EF) nr. 883/2004.

2. Foruden definitionerne i stk. 1 forstås ved:

   a) "kontaktpunkt": den instans, der er udpeget af en medlemsstats kompetente myndighed, og som har til opgave ad elektronisk vej at sende og modtage de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning, via det fælles netværk, hvor oplysningerne udveksles mellem den pågældende medlemsstats kompetente institutioner på den ene side og de øvrige medlemsstaters kompetente institutioner og/eller kontaktpunkter på den anden side

   b) "kontaktorgan": den instans, der er udpeget af en medlemsstats kompetente myndighed for så vidt angår en eller flere social sikringsgrene, jf. artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004, og som kan besvare anmodninger om oplysninger og bistand fra medlemsstaternes institutioner, og som de kan henvende sig til bl.a. i forbindelse med afsnit IV i nærværende forordning

   c) "dokument": et sæt oplysninger, uanset mediet, som Den Administrativ Kommission har identificeret, som kan udveksles ad elektronisk vej, og som nødvendigvis skal meddeles videre af hensyn til anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning

   d) "standardiseret elektronisk meddelelse": ethvert dokument, hvis struktur svarer til det format, Den Administrative Kommission har fastlagt til udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes institutioner

   e) "fremsendelse ad elektronisk vej": fremsendelse, ved hjælp af elektronisk databehandlingsudstyr (herunder digital komprimering), hvor der anvendes tråd, radio, optiske midler eller andre elektromagnetiske midler

   f) "Det Tekniske Udvalg": det udvalg, der er omhandlet i artikel 73 i forordning (EF) nr. 883/2004

[7] EFT L 74 af 27.3.1971, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 647/2005 (EUT L 28 af 30.1.1997).

g) "Revisionsudvalget": det udvalg, der er omhandlet i artikel 74 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Kapitel II - Bestemmelser om samarbejde og udveksling af oplysninger

Artikel 2
Udveksling af oplysninger mellem institutionerne

1. Medlemsstaternes institutioner meddeler hinanden alle oplysninger, der er nødvendige for at fastsætte og bestemme rettigheder og forpligtelser for de personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, navnlig for at beregne den korrekte størrelse af socialsikringsydelserne og -bidragene.

2. Hvis en forsikringstager ved en fejl har fremsendt oplysninger, dokumenter eller anmodninger til en anden institution end den, der er udpeget i henhold til denne forordning, videresender den første institution straks de pågældende oplysninger, dokumenter eller anmodninger til den institution, der er udpeget i henhold til denne forordning, med angivelse af den dato, hvor de første gang blev indsendt. Denne dato gælder for sidstnævnte institution som indgivelsesdato.

3. Oplysningerne sendes mellem medlemsstaternes institutioner enten direkte eller via kontaktpunktet eller kontaktorganet.

4. Når oplysningerne meddeles videre via kontaktpunktet eller kontaktorganet, anses det pågældende kontaktpunkt eller kontaktorgan for at varetage rollen og funktionen som den bistandssøgte institution i den pågældende medlemsstat for så vidt angår fristerne for at besvare de indgivne anmodninger.

Artikel 3
Udveksling af oplysninger mellem ydelsesmodtagerne og institutionerne

1. Personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, meddeler den kompetente institution alle oplysninger og anden dokumentation, der er nødvendige for at fastslå vedkommendes eller deres families situation og vedkommendes rettigheder og forpligtelser, for at bevare dem og for at fastlægge, hvilken lovgivning der skal anvendes, og hvilke forpligtelser der påhviler vedkommende i den forbindelse.

   Såfremt en lovgivning foreskriver, at der ved fastsættelsen af ydelsernes størrelse skal tages hensyn til også andre familiemedlemmer end børn, skal forsikringstageren fremlægge attest vedrørende de af sine familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor den institution, som det påhviler at tilkende ydelserne, er beliggende, for at de pågældende familiemedlemmer kan blive taget i betragtning.

2. Den medlemsstat, der indhenter oplysninger i medfør af sin lovgivning eller under omstændigheder som omhandlet i artikel 52, garanterer over for de berørte personer, at de har ret til at få adgang til og rette oplysningerne, under iagttagelse af fællesskabsbestemmelserne om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling og fri udveksling af personoplysninger.

3. Den kompetente medlemsstats institutioner giver oplysningerne og de fornødne dokumenter til forsikringstagerne.

4. Når et dokument med en afgørelse om rettighederne for en person, der er bosat eller opholder sig i en anden medlemsstat, sendes direkte fra en medlemsstats kompetente institution, anmoder denne om en kvittering for modtagelse uanset mediet eller forsendelsesmåden. Der kan kvitteres for modtagelsen med alle medier og forsendelsesmåder.

5. Hvis der ikke foreligger bevis for, at afgørelsen omhandlet i stk. 4 er afsendt, kan fristerne vedrørende bortfald eller forældelse af rettigheder, der er erhvervet i medfør af forordning (EF) nr. 883/2004, ikke gøres gældende over for ydelsesmodtagerne.

6. Hvis datoen for afsendelse af afgørelsen omhandlet i stk. 4 er behørigt dokumenteret, kan den kompetente institutions afgørelse gøres gældende over for den pågældende inden for en måned efter denne dato. Hvis der imidlertid i lovgivningen i den medlemsstat, der har truffet afgørelsen, er foreskrevet en længere frist, er det denne frist, der gælder.

7. Under alle omstændigheder kan den pågældende person benytte sig af den klageadgang og de procedurer, der er fastsat i den lovgivning, som anvendes af den institution, der har truffet afgørelsen.

8. Den Administrative Kommission fastlægger de praktiske regler for gennemførelsen af denne bestemmelse i de tilfælde, hvor afgørelsen sendes til den pågældende person ad elektronisk vej.

Artikel 4
Format og metode i forbindelse med udveksling af oplysninger

1. Den Administrative Kommission fastsætter indholdet af dokumenterne og strukturen på de standardiserede elektroniske meddelelser.

2. Oplysningerne sendes mellem institutionerne, kontaktpunkterne eller kontaktorganerne ad elektronisk vej i et fælles, sikkert system, hvor tavshedspligten og beskyttelsen af informationsudvekslingen er garanteret.

3. I kommunikationen med ydelsesmodtagerne lægger de kompetente institutioner vægt på at anvende elektroniske teknikker.

Artikel 5
Den retlige status for dokumenter og anden dokumentation, der er udfærdiget i en anden medlemsstat

1. De dokumenter, der er udstedt af en medlemsstats institution, og som attesterer en persons situation i forbindelse med anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning, og anden dokumentation, der er udfærdiget af myndighederne i en anden medlemsstat, herunder skattemyndighederne, betragtes som gyldige for de øvrige medlemsstaters institutioner, så længe dokumenterne eller den

anden dokumentation ikke trækkes tilbage eller erklæres ugyldige af den kompetente myndighed eller institution i den medlemsstat, hvor de er udfærdiget.

2. Hvis der rejses tvivl om validiteten af dokumentet eller rigtigheden af de oplysninger, der er angivet deri, henvender institutionen i den medlemsstat, der modtager dokumentet, sig til den udstedende institution for at anmode om de fornødne uddybende forklaringer og evt. om, at dokumentet trækkes tilbage.

3. Hvis de berørte institutionerne ikke er nået til enighed inden for en måned efter anmodningen fra den institution, der har modtaget dokumentet, kan sagen forelægges for Den Administrative Kommission i henhold til artikel 76, stk. 6, i forordning (EF) nr. 883/2004 med henblik på at forlige synspunkterne inden for seks måneder efter forelæggelsen.

Artikel 6
Midlertidig anvendelse af en lovgivning og foreløbig udbetaling af ydelser

1. Hvis det er nødvendigt med kontakt mellem institutionerne eller de kompetente myndigheder i en eller flere medlemsstater, fordi det er ikke er klart, hvilken lovgivning der skal anvendes, bliver den berørte person midlertidigt omfattet af følgende lovgivning:

   a) lovgivningen i bopælsstaten, hvis vedkommende udøver en del af sin beskæftigelse i denne medlemsstat, eller hvis vedkommende hverken har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed;

   b) lovgivningen i den medlemsstat, hvor en anmodning om optagelse i en forsikringsordning blev indgivet første gang, i andre tilfælde.

2. I tilfælde af uenighed mellem de kompetente institutioner eller myndigheder i to eller flere medlemsstater med hensyn til, hvilken institution der skal udrede ydelserne, modtager den pågældende, som ville kunne gøre krav på ydelser, hvis en sådan uenighed ikke forelå, foreløbige ydelser efter den lovgivning, der gælder for institutionen på bopælsstedet, eller - hvis den pågældende ikke er bosat på en af de berørte medlemsstaters område - efter den lovgivning, der gælder for den institution, hvortil andmodningen først er indgivet.

3. Hvis det fastslås, at den gældende lovgivning ikke er den lovgivning, der gælder i den medlemsstat, hvor den midlertidige optagelse i en forsikringsordning har fundet sted, eller at den institution, der har udbetalt de foreløbige ydelser, ikke var den kompetente institution, anses den institution, der fastslås som kompetent, for at være kompetent fra den dato, hvor den midlertidige optagelse begyndte, eller fra den første foreløbige udbetaling af de pågældende ydelser.

4. Om nødvendigt regulerer den kompetente institution den pågældende persons økonomiske situation med hensyn til bidrag og ydelser efter bestemmelserne i artikel 71 og 72, og hvis det er relevant artikel 73-82.

Artikel 7
Forpligtelse til foreløbig tilkendelse

1. Hvis en institution ikke råder over samtlige elementer, der muliggør en endelig beregning af en ydelses eller et bidrags størrelse, tilkender den ydelsen eller bidraget på foreløbig basis.

2. Der foretages en ny beregning af ydelsen eller bidraget, når dokumentationen er forelagt den pågældende institution.

Kapitel III - Andre almindelige bestemmelser om anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004

Artikel 8
Administrative ordninger aftalt af to eller flere medlemsstater

1. Bestemmelserne i nærværende forordning træder i stedet for bestemmelserne i ordninger vedrørende anvendelse af de overenskomster, der er omhandlet i artikel 8 i forordning (EF) nr. 883/2004, bortset fra bestemmelserne i ordninger vedrørende overenskomster, der er anført i bilag II til forordning (EF) nr. 883/2004, forudsat at bestemmelserne i de pågældende ordninger er anført i bilag 1 til nærværende forordning.

2. Medlemsstaterne kan om nødvendigt indbyrdes aftale ordninger om anvendelse af de overenskomster, der er omhandlet i artikel 8, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, forudsat at ordningerne ikke forringer ydelsesmodtagernes rettigheder.

Artikel 9
Andre procedurer aftalt af institutioner

1. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder eller institutioner kan aftale andre procedurer end dem, der er fastsat i afsnit II, III og IV, forudsat at sådanne procedurer ikke forringer ydelsesmodtagernes rettigheder.

2. Den Administrative Kommission underrettes om således indgåede aftaler, og de anføres i bilag 1 til denne forordning.

Artikel 10
Forbud mod dobbeltydelser

Når de ydelser, der kan kræves udbetalt efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, samtidig nedsættes, stilles i bero eller bortfalder, divideres de ydelsesbeløb, som ikke udbetales ved en streng anvendelse af den i berørte medlemsstaters lovgivning fastsatte bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, med det antal ydelser, som skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde.

Artikel 11
Elementer til brug ved fastsættelse af bopæl

1. For at løse problemer mellem institutioner i flere medlemsstater om fastsættelse af bopælen for en person, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004, fastsætter de pågældende institutioner efter fælles overenskomst, hvor den pågældende persons interessecenter er, under hensyntagen til følgende konkrete elementer:

   a) opholdets varighed og kontinuitet

   b) den familiemæssige situation, bl.a. det sted, hvor børnene går i skole, og familiemæssige bånd

   c) hvis det drejer sig om en arbejdstager, den omstændighed, at vedkommende har fast beskæftigelse

   d) den pågældendes ønsker, således som de fremgår af omstændighederne, bl.a. årsagerne til, at den pågældende er flyttet

   e) den medlemsstat, hvor den pågældende er skattepligtig af hele sin indkomst uanset kilden.

2. Hvis institutionerne ikke kan nå til enighed ved anvendelse af kriterierne i stk. 1, anses den pågældende persons ønske som afgørende ved fastsættelsen af vedkommendes bopælssted.

Artikel 12
Sammenlægning af perioder

1. Ved anvendelsen af artikel 6 i forordning (EF) nr. 883/2004 henvender den kompetente institution sig til institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning forsikringstageren tidligere har været undergivet, for at få oplyst, hvilke forsikrings-, beskæftigelses- eller bopælsperioder eller perioder med selvstændig virksomhed, der er tilbagelagt efter den lovgivning.

2. Forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, lægges til forsikrings- eller bopælsperioder tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, for så vidt det er nødvendigt at medregne dem med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, forudsat at disse perioder ikke helt eller delvis falder sammen.

3. Når en forsikrings- eller bopælsperiode, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning om en tvungen forsikring, falder sammen med en forsikringsperiode, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning om en frivillig forsikring eller en frivillig fortsat forsikring, medregnes alene den periode, som er tilbagelagt efter den tvungne forsikring.

4. Når en efter en medlemsstats lovgivning tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperiode, der ikke er en ligestillet periode, falder sammen med en efter en anden medlemsstats lovgivning ligestillet periode, medregnes alene den periode, som ikke er en ligestillet periode.

5. Enhver efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater ligestillet periode skal alene medregnes af institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning forsikringstageren senest har været tvungent forsikret forud for den nævnte periode. Har forsikringstageren ikke været tvungent forsikret efter lovgivningen i en medlemsstat forud for den nævnte periode, medregnes denne af institutionen i den medlemsstat, i hvilken han første gang efter den nævnte periode har været tvungent forsikret.

6. Hvis det tidsrum, i hvilket visse forsikrings- eller bopælsperioder er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, ikke kan fastslås med bestemthed, antages det, at disse perioder ikke falder sammen med forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, og de skal medregnes ved sammenlægning af perioder, for så vidt de kan komme i betragtning i dette øjemed.

Artikel 13
Regler for omregning af forsikringsperioder

Hvor forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, udtrykkes i andre tidsenheder end dem, der anvendes i en anden medlemsstats lovgivning, sker den for sammenlægningen nødvendige omregning efter følgende regler:

a) en dag er lig med otte timer og omvendt

b) fem dage er lig med en uge og omvendt

c) 22 dage er lig med en måned og omvendt

d) tre måneder eller 13 uger eller 66 dage er lig med et kvartal og omvendt

e) ved omregning af uger til måneder og omvendt uger og måneder omregnes til dage

f) anvendelsen af litra a)-e) kan ikke medføre, at der for samtlige de i et kalenderår tilbagelagte forsikringsperioder medregnes et tidsrum, der i alt overstiger 264 dage eller 52 uger eller tolv måneder eller fire kvartaler.

Hvis forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en medlemsstats lovgivning, udtrykkes i måneder, anses de dage, der i henhold til de i stk. 1 anførte omregningsregler svarer til en brøkdel af en måned, for en hel måned.

AFSNIT II - FASTLÆGGELSE AF, HVILKEN LOVGIVNING DER SKAL ANVENDES

Artikel 14
Uddybning af artikel 12 og 13 i forordning (EØF) nr. 883/2004

1. Ved anvendelsen af artikel 12, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 er kriteriet for at fastslå, om den aktivitet, en selvstændig erhvervsdrivende skal udøve i en anden medlemsstat, er en "lignende" aktivitet i forhold til den normalt udøvede selvstændige virksomhed, aktivitetens reelle indhold og ikke det, at den evt. af den anden medlemsstat betegnes som lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed.

2. Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 udøves "en væsentlig del af beskæftigelsen/virksomheden" i en medlemsstat, når en kvantitativt stor del af samtlige arbejdstagerens eller den selvstændige erhvervsdrivendes aktiviteter udøves i den pågældende medlemsstat, uden at det nødvendigvis drejer sig om hovedparten af aktiviteterne. Den del af aktiviteten, der udøves i en medlemsstat, kan under ingen omstændigheder betragtes som væsentlig, hvis den udgør under 25 % af samtlige den pågældendes aktiviteter for så vidt angår omsætning, arbejdstid eller løn eller arbejdsindkomster.

3. Ved anvendelsen af artikel 13, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 fastlægges en selvstændig erhvervsdrivendes "interessecenter", ved at samtlige elementer i vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed tages i betragtning, herunder placeringen af det sted, hvorfra den pågældende person udøver sin virksomhed, den sædvanlige karakter eller varigheden af virksomheden, en medlemsstat, hvor den pågældende er skattepligtig af hele sin indkomst uanset kilden, og den pågældendes ønsker, således som de fremgår af omstændighederne.

4. Hvis en person har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat i to eller flere medlemsstater for en arbejdsgiver, der er etableret uden for Unionens område, og hvis den pågældende er bosat i en medlemsstat uden at udøve væsentlig aktivitet der, er vedkommende omfattet af lovgivningen i bopælsmedlemsstaten.

Artikel 15
Procedure ved anvendelsen af artikel 11, stk. 3, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004

Hvis en tjenestemænd udøver sin aktivitet i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, underretter den kompetente institution forinden den udpegede institution i den anden medlemsstat herom.

Artikel 16
Procedure ved anvendelsen af artikel 12 i forordning (EF) nr. 883/2004

1. En arbejdsgiver, der i henhold til artikel 12, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, udsender en arbejdstager til en anden medlemsstat for dér at udføre et arbejde for arbejdsgiverens regning, underretter, når det er muligt, den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning fortsat skal anvendes. Denne institution underretter den udpegede institution i den medlemsstat, hvortil arbejdstageren udsendes.

2. En selvstændig erhvervsdrivende, der i henhold til artikel 12, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, skal udøve en virksomhed i en anden medlemsstat, underretter, når det er muligt, den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning fortsat skal anvendes. Denne institution underretter den udpegede institution i den medlemsstat, hvor den selvstændige erhvervsdrivende skal udøve sin virksomhed.

Artikel 17
Procedure ved anvendelsen af artikel 13 i forordning (EF) nr. 883/2004

1. En person, der udøver aktiviteter i to eller flere medlemsstater, underretter den udpegede institution i den medlemsstat, hvor vedkommende er bosat, herom. Den

pågældende institution sender denne oplysning til den udpegede institution i den medlemsstat, hvor aktiviteten udøves.

2. I de situationer, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, fastlægger de udpegede institutioner i de berørte medlemsstater, ved fælles overenskomst, hvilken lovgivning den pågældende skal være omfattet af, under hensyntagen til artikel 13, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 og artikel 14, stk. 2 og 3, i nærværende forordning.

3. Fastlæggelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, skal ske, senest en måned efter at oplysningerne er sendt til den udpegede institution på forsikringstagerens bopælssted i overensstemmelse med stk. 1.

Så længe det ikke er fastlagt, hvilken lovgivning der skal anvendes, er den pågældende midlertidigt omfattet af den lovgivning, der er fastlagt i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1.

Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning ifølge resultatet af proceduren med forlig mellem de berørte institutioner, jf. stk. 2, skal anvendes, underretter straks den pågældende person herom.

Artikel 18
Procedure ved anvendelsen af artikel 15 i forordning (EF) nr. 883/2004

En hjælpeansat benytter sin ret til at vælge, jf. artikel 15 i forordning (EF) nr. 883/2004, ved ansættelseskontraktens oprettelse. Den myndighed, der er beføjet til at indgå denne kontrakt, underretter den udpegede institution i den medlemsstat, hvis lovgivning den hjælpeansatte har valgt at være omfattet af.

Artikel 19
Underretning af forsikringstagerne

1. Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning skal anvendes, underretter den berørte person og, hvis det er relevant, dennes arbejdsgiver(e) om de forpligtelser, der følger af den pågældende lovgivning. Den pågældende institution yder den fornødne bistand til at overholde de formaliteter, der foreskrives af den pågældende lovgivning.

2. Efter anmodning fra den berørte person eller arbejdsgiverne attesterer den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning skal anvendes i medfør af en bestemmelse i afsnit II i forordning (EF) nr. 883/2004, at den pågældende lovgivning finder anvendelse med angivelse af evt. slutdato og betingelser.

Artikel 20
Samarbejde mellem institutioner

1. Institutionerne omhandlet i artikel 17, stk. 1, fremsender til den kompetente institutioni den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse for en person, de nødvendige oplysninger til fastsættelse af bidrag, som den pågældende og dennes

arbejdsgiver eller arbejdsgivere har pligt til at indbetale i henhold til denne lovgivning.

2. Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, underretter institutionen i den medlemsstat, hvis lovgivning den pågældende sidst har været omfattet af, med angivelse af, fra hvilken dato denne lovgivning finder anvendelse.

Artikel 21
Arbejdsgiverens forpligtelser

1. En arbejdstagers arbejdsgiver skal overholde de forpligtelser, der er foreskrevet i den lovgivning, den pågældende arbejdstager er omfattet af, bl.a. pligten til at betale de bidrag, den pågældende lovgivning foreskriver.

2. En arbejdsgiver, der ikke har noget forretningssted i den medlemsstat, hvis lovgivning finder anvendelse, kan aftale med en arbejdstager, at denne på arbejdsgiverens regning opfylder de forpligtelser, der påhviler arbejdsgiveren med hensyn til betaling af bidrag. Arbejdsgiveren skal underrette den kompetente institution i den pågældende medlemsstat om en sådan aftale.

Afsnit III - Særlige bestemmelser for de forskellige kategorier af ydelser

Kapitel I - Ydelser ved sygdom og moderskab og dermed ligestillede ydelser ved faderskab

Artikel 22
Almindelige gennemførelsesbestemmelser

1. De kompetente myndigheder sikrer, at forsikringstagerne oplyses om procedurerne og betingelserne for overtagelse af udgifterne til naturalydelser, når ydelserne modtages i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvor den kompetente institution er beliggende, eller i bopælsmedlemsstaten.

2. Artikel 25 og 26 berører ikke anvendelsen af en medlemsstats nationale bestemmelser, som muliggør en overtagelse af de økonomiske udgifter til naturalydelser i situationer som omhandlet i stk. 1, der er gunstigere, end det ville være tilfældet ved anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004.

3. To eller flere medlemsstater eller deres kompetente myndigheder kan aftale andre procedurer og bestemmelser vedrørende anvendelsen af artikel 25, 26 og 27. Aftaler, der indgås i sådant øjemed, må dog ikke have negative konsekvenser for betingelserne for og størrelsen af de overtagne udgifter til naturalydelser til de pågældende personer i forhold til, hvad der ville gælde ved anvendelsen af denne forordning. Den Administrative Kommission underrettes om sådanne aftaler.

4. Når retten til ydelser omhandlet i dette kapitel i henhold til den nationale lovgivning er betinget af, at modtageren er pensionist, tages der udelukkende hensyn til den pension, der skal udbetales af en institution i den pågældende medlemsstat.

Artikel 23

Bestemmelser om, hvilken ordning der skal finde anvendelse i tilfælde, hvor der er flere ordninger i bopæls– eller opholdsmedlemsstaten

Såfremt lovgivningen på opholds– eller bopælsstedet omfatter flere forsikringsordninger for sygdom, moderskab eller faderskab, er det lovgivningen vedrørende den almindelige ordning for arbejdstagere, der skal finde anvendelse i forbindelse med artikel 17, artikel 19, stk. 1, og artikel 20, 22, 24, 26 og 27 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Artikel 24

Bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

1. Ved anvendelsen af artikel 17 i forordning (EF) nr. 883/2004 skal forsikringstageren eller dennes familiemedlemmer lade sig registrere hos bopælsstedets institution ved at forelægge et dokument, der attesterer, at vedkommende har ret til naturalydelser, der dækkes af den kompetente medlemsstat.

   Dette dokument udstedes af den kompetente institution, eventuelt på grundlag af oplysninger fra arbejdsgiveren. Hvis forsikringstageren eller dennes familiemedlemmer ikke forelægger det nævnte dokument, retter bopælsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe de fornødne oplysninger.

2. Bopælsstedets institution underretter den kompetente institution om enhver registrering, der har fundet sted i henhold til bestemmelserne i stk. 1.

3. Denne artikel finder tilsvarende anvendelse på personer, der er omhandlet af artikel 22, 24, 25 og 26 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Artikel 25

Ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

A) Procedure og rettighedernes rækkevidde

   1. Ved anvendelsen af artikel 19 i forordning (EF) nr. 883/2004 anmoder forsikringstageren, inden vedkommende forlader den medlemsstat, hvor vedkommende er bosat, sin kompetente institution om at fremsende det dokument, der attesterer, at vedkommende har ret til naturalydelser.

      Pensionister eller deres familiemedlemmer, jf. artikel 27, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, stiler deres anmodning til institutionen på bopælsstedet, der, hvis det er relevant, fremsender den til den institution, som afholder udgifterne til naturalydelser, der udredes i pensionistens bopælsmedlemsstat.

   2. Hvis naturalydelser fra et medicinsk synspunkt bliver nødvendige for forsikringstageren under opholdet, jf. artikel 19, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, forelægger forsikringstageren det i stk. 1 omhandlede dokument for behandleren i opholdsmedlemsstaten, som for forsikringstageren anvender den lovgivning, vedkommende ville være omfattet af, hvis vedkommende i opholdsmedlemsstaten hørte under den ordning, der er omhandlet i artikel 23 i nærværende forordning.

Hvis forsikringstageren ikke er i besiddelse af det pågældende dokument, retter opholdsstedets institution henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe de fornødne oplysninger.

3. Naturalydelser, jf. artikel 19, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, omfatter naturalydelser, der skal udredes i opholdsmedlemsstaten i henhold til dennes lovgivning, for at forsikringstageren ikke, inden opholdets planlagte ophør, skal være tvunget til at tage tilbage til sit bopælssted for dér at modtage den behandling, vedkommendes helbredstilstand nødvendiggør.

4. Stk. 1, 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse på en forsikringstagers familiemedlemmer.

B) Procedure og bestemmelser vedrørende overtagelse og/eller refusion af naturalydelser

5. Hvis forsikringstageren reelt helt eller delvis har afholdt udgifterne til naturalydelser, der er udredt i henhold til artikel 19 i forordning (EF) nr. 883/2004, stiler vedkommende sin refusionsanmodning til opholdsstedets institution. Denne institution refunderer direkte forsikringstageren det beløb, der svarer til udgifterne til ydelserne inden for lofterne og takstbestemmelserne i den pågældende lovgivning.

6. Hvis der ikke er anmodet om udgiftsrefusion direkte fra opholdsstedets institution, får den pågældende refunderet de afholdte udgifter af den kompetente institution til de refusionssatser, der anvendes af opholdsstedets institution.

Opholdsstedets institution skal efter anmodning underrette den kompetente institution om disse satser.

Hvis der i opholdsmedlemsstatens lovgivning ikke er fastsat refusionssatser, kan den kompetente institution foretage refusion efter de for institutionen gældende satser, uden at forsikringstagerens samtykke er nødvendigt.

7. Uanset stk. 6, første afsnit, kan den kompetente institution refundere de afholdte udgifter efter de satser, denne institution anvender, forudsat at forsikringstageren har givet sit samtykke til, at denne bestemmelse anvendes, og forudsat at lovgivningen tillader refusion af sådanne udgifter.

8. Hvor det drejer sig om større udgifter, kan den kompetente institution yde forsikringstageren et passende forskud, så snart vedkommende har indgivet refusionsanmodningen til nævnte institution.

Artikel 26
Planlagte behandlinger

A) Procedure for forhåndstilladelse

1. For pensionister og deres familiemedlemmer, bortset fra dem, der er omhandlet i artikel 27, stk. 5, i forordning (EF) nr. 883/2004, anses institutionen i den medlemsstat, som skal afholde udgifterne til naturalydelser, der udredes i bopælsmedlemsstaten, for at være den kompetente institution hvad angår udstedelse af en forhåndstilladelse som omhandlet i artikel 20, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004.

2. Ved anvendelsen af artikel 20, stk. 1, og artikel 27, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 anmoder bopælsstedets institution den kompetente institution om tilladelsen omhandlet i artikel 20, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, hvis den pågældende person ikke er bosat i den kompetente medlemsstat. Bopælsstedets institution oplyser årsagerne til, at den anmoder om denne tilladelse for den pågældende person, navnlig årsager som omhandlet i artikel 20, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004.

   Hvis der ikke er svaret inden for femten kalenderdage at regne fra afsendelsesdatoen, anses tilladelsen for at være givet af den kompetente institution.

   Bopælsstedets institution giver den pågældende person tilladelsen på den kompetente institutions vegne.

   Den kompetente institution bevarer dog retten til når som helst under proceduren for bevilling af forhåndstilladelse at lade den pågældende person undersøge af en læge valgt af den kompetente institution i opholds- eller bopælsmedlemsstaten.

3. Proceduren i stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis de pågældende naturalydelser udgør en behandling af livsnødvendig karakter. I så fald gives forhåndstilladelsen, jf. artikel 20, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, af bopælsstedets institution på vegne af den kompetente institution, der straks underrettes af bopælsmedlemsstatens institution.

   Den kompetente institution skal godtage de konklusioner og behandlingsmuligheder i forbindelse med nødvendigheden af en behandling af livsnødvendig karakter, som er opstillet af læger, der er godkendt af den institution på bopælsstedet, der giver tilladelsen.

4. Den pågældende person forelægger tilladelsen for opholdsstedets institution. Opholdsstedets institution skal underrette institutionens på forsikringstagerens opholdsted om udviklingen i forsikringstagerens helbredstilstand, såfremt det viser sig lægeligt påkrævet at supplere behandlingen. Bopælsstedets institution fremsender straks disse oplysninger til den kompetente institution.

B) Overtagelse af udgifter til naturalydelser som led i planlagt behandling

5. Når en forhåndstilladelse er givet, overtager den kompetente institution udgifterne til den højeste sats. Hvis satserne for opholdsstedets institution for de pågældende naturalydelser er lavere end den kompetente institutions satser, kan forsikringstageren derfor anmode den kompetente institution om at udbetale et tillæg, som dog ikke kan overstige sidstnævnte institutions satser.

C) Overtagelse af rejse- og opholdsudgifter i forbindelse med planlagt behandling

6. Når den kompetente institution giver en forhåndstilladelse, overtager den kompetente institution de rejse- og opholdsudgifter, der ikke kan adskilles fra behandlingen, for den pågældende person, i henhold til den lovgivning, der gælder for den kompetente institution, og om nødvendigt for en person, der skal ledsage den pågældende.

D) Familiemedlemmer

7. Stk. 1-6 finder tilsvarende anvendelse på en forsikringstagers familiemedlemmer.

Artikel 27
Kontantydelser i forbindelse med uarbejdsdygtighed ved ophold eller bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

A) Procedure for forsikringstageren

1. For at modtage kontantydelser i forbindelse med uarbejdsdygtighed, jf. artikel 21, stk. 1, forordning (EF) nr. 883/2004, lader forsikringstageren den læge i bopælsmedlemsstaten, der har konstateret vedkommendes helbredstilstand, udfylde det dokument, der skal attestere, at vedkommende er uarbejdsdygtig.

2. Forsikringstageren forelægger senest tre arbejdsdage efter lægeundersøgelsen det udfyldte dokument for:

a) bopælsstedets institution, hvis den pågældende person udøver en erhvervsmæssig beskæftigelse dér

b) den kompetente institution i de øvrige tilfælde.

3. Forelæggelsen af dokumentet, jf. stk. 1 og 2, fritager ikke forsikringstageren for at overholde forpligtelserne i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse, navnlig over for vedkommendes arbejdsgiver.

4. Når forsikringstageren genoptager sit arbejde, oplyser vedkommende dette til den kompetente institution, der underretter bopælsstedets institution, hvis det er relevant.

B) Procedure for bopælsmedlemsstatens institution

5. Efter anmodning fra den kompetente institution eller i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, litra a), lader bopælsstedets institution om fornødent foretage en lægeundersøgelse af forsikringstageren, som om vedkommende var forsikret i denne institution. Den kontrollerende læges erklæring, der navnlig skal indeholde oplysning om uarbejdsdygtighedens forventede varighed, sendes af bopælsstedets institution til den kompetente institution senest tre arbejdsdage efter datoen for kontrolundersøgelsen.

6. Bopælsstedets institution iværksætter senere om fornødent en administrativ eller lægelig kontrol af forsikringstageren, som om vedkommende var forsikret i denne institution. Så snart institutionen konstaterer, at den pågældende på ny er arbejdsdygtig, underretter den straks den pågældende samt den kompetente institution herom med angivelse af datoen for uarbejdsdygtighedens ophør. Meddelelsen til den pågældende anses for en afgørelse truffet på den kompetente institutions vegne, jf. dog bestemmelserne i stk. 10.

7. Efter anmodning fra den kompetente institution skal bopælsstedets institution iværksætte en kontrolundersøgelse af forsikringstageren foretaget af en læge valgt af den kompetente institution.

C) Procedure for den kompetente institution

8. Den kompetente institution udbetaler kontantydelserne direkte til den pågældende og underretter bopælsstedets institution herom. Hvis kontantydelserne imidlertid udbetales af bopælsstedets institution på den kompetente institutions vegne, oplyser den kompetente institution dog den pågældende person om dennes rettigheder. Den kompetente institution underretter bopælsstedets institution om kontantydelsernes størrelse, hvornår de forfalder til udbetaling, samt for hvor lang tid de højst kan tilkendes efter lovgivningen i den kompetente stat.

9. Ved anvendelsen af artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 betragter den kompetente institution oplysningerne i en forsikringstagers uarbejdsdygtighedserklæring, der er udfærdiget på grundlag af den behandlende læges konstatering, som gyldige, medmindre der er tale om svigagtig adfærd.

10. Hvis den kompetente institution beslutter at afvise at udbetale kontantydelser, fordi forsikringstageren ikke har overholdt den fremgangsmåde, der er foreskrevet i bopælsmedlemsstatens lovgivning, eller den ved anvendelse af en læge efter eget valg konstaterer, at forsikringstageren på ny er arbejdsdygtig, underretter den vedkommende om denne afgørelse og orienterer samtidig bopælsstedets institution herom.

D) Procedure ved ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

11. Stk. 1-10 finder tilsvarende anvendelse, når en forsikringstager opholder sig en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat.

Artikel 28
Anvendelse af artikel 28 i forordning (EF) nr. 883/2004

1. Artikel 28, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 gælder også for invalidepensionister. Ved "fortsættelse af en behandling" forstås sygeopfølgning indtil sygdomsophør.

2. Ved "behandling" forstås alle lægelige ydelser med det formål at beskytte, bevare eller genopbygge personers helbred.

3. Artikel 28, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 finder tilsvarende anvendelse på fuldtidsledige grænsearbejdere og deres familiemedlemmer, hvis den kompetente medlemsstat ikke er opført på listen i bilag III til forordning (EF) nr. 883/2004.

Artikel 29
Bidrag, der påhviler pensionister

1. Når den institution, der er omhandlet i artikel 30, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 i medfør af nævnte forordnings artikel 5 tager hensyn til pensioner og renter, der er erhvervet i henhold til en eller flere andre medlemsstaters lovgivning, medregner den kun de pensions- og rentebeløb, der reelt udbetales til den pågældende person, ved fastsættelsen af beregningsgrundlaget for bidragene.

2. De bidrag, der opkræves af sådanne pensioner eller renter, må under ingen omstændigheder være større end det beløb, der ville påhvile en person med samme indkomst opnået i den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 30 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Artikel 30
Anvendelse af artikel 34 i forordning (EF) nr. 883/2004

1. Ved anvendelsen af artikel 34 i forordning (EF) nr. 883/2004 er ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed ikke behandlinger som defineret i artikel 28, stk. 2, i nærværende forordning, men pleje eller hjælp til dagligdagen til gavn for den pågældende person i forhold til vedkommendes selvhjulpethed.

2. Bopælsstedets institution underretter den pågældende person om, at der er forbud mod dobbeltydelser, og om betingelserne for, hvornår forbuddet gælder for de pågældende ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed. Ved anvendelsen af sådanne bestemmelser bør det dog sikres, at en person, der ikke er bosat i den kompetente medlemsstat, har ret til en ydelse, hvis størrelse mindst svarer til den, vedkommende kunne gøre krav på, hvis vedkommende boede i den pågældende medlemsstat.

3. Den Administrative Kommission træffer evt. gennemførelsesforanstaltninger til denne artikel.

Artikel 31
Særlige gennemførelsesforanstaltninger

1. De bestemmelser i afsnit III, kapitel 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, der vedrører naturalydelser, finder ikke anvendelse på personer, der udelukkende har ret til naturalydelser efter en særlig ordning for tjenestemænd i en medlemsstat, der er anført i bilag 2 til nærværende forordning.

2. Uanset stk. 1 finder artikel 23 i forordning (EF) nr. 883/2004 anvendelse på alle, der på samme tid modtager en pension efter en ordning for tjenestemænd i en medlemsstat, der er anført i bilag 2 til nærværende forordning, og en pension i henhold til en anden medlemsstats lovgivning.

3. Den Administrative Kommission træffer de praktiske gennemførelsesforanstaltninger til stk. 1 og 2.

Kapitel II - Ydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme

Artikel 32
Ret til naturalydelser og kontantydelser ved bopæl eller ophold i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

Ved anvendelsen af artikel 36, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 finder procedurerne artikel 24-27 i nærværende forordning tilsvarende anvendelse.

Artikel 33
Planlagte behandlinger

Den kompetente institution kan ikke afvise at give forhåndstilladelse, jf. artikel 20, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, til en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, der er ramt af en arbejdsulykke eller har pådraget sig en erhvervssygdom, og som har ret til ydelser for den kompetente institutions regning, hvis den behandling, som vedkommendes tilstand kræver, ikke kan ydes i bopælsmedlemsstaten inden for en frist, der er lægeligt forsvarlig under hensyn til den pågældendes aktuelle helbredstilstand og udsigterne for sygdommens udvikling.

Artikel 34
Samarbejde mellem institutioner i tilfælde af arbejdsulykke eller erhvervssygdom, der er indtruffet i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

1. Når en arbejdsulykke indtræffer eller en erhvervssygdom første gang lægeligt konstateres i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat, skal anmeldelsen af arbejdsulykken eller erhvervssygdommen foretages efter bestemmelserne i den kompetente stats lovgivning, uden at dette berører lovbestemmelser, der måtte gælde i den medlemsstat, hvor arbejdsulykken er indtruffet eller erhvervssygdommen første gang er lægeligt konstateret, og som fortsat finder anvendelse i et sådant tilfælde. Nævnte anmeldelse indgives til den kompetente institution, samtidig med at en genpart af den sendes til bopæls- eller opholdsstedets institution.

2. Institutionen i den medlemsstat, på hvis område arbejdsulykken er indtruffet, eller erhvervssygdommen første gang er lægeligt konstateret, tilsender den kompetente institution de lægeerklæringer, der er udfærdiget i denne stat, samt alle relevante oplysninger, som den sidstnævnte institution måtte ønske at modtage.

3. Såfremt det, hvor det drejer sig om en ulykke indtruffet på vej til eller fra arbejdet i en anden medlemsstats end den kompetente medlemsstat, er påkrævet at foretage en undersøgelse på den førstnævnte medlemsstats område, kan den kompetente institution udpege en person til at forestå denne undersøgelse, og den skal i så fald underrette myndighederne i den pågældende medlemsstat herom. Disse myndigheder yder den pågældende bistand, navnlig ved at stille en medhjælp til rådighed for

vedkommende med henblik på at gennemgå rapporterne og alle øvrige dokumenter vedrørende ulykken.

4. Efter behandlingens afslutning sendes en udførlig rapport til den kompetente institution sammen med lægeerklæringer om de varige følger af ulykken eller sygdommen, navnlig om den pågældendes aktuelle tilstand samt om, hvorvidt læsionerne er helbredt eller konsolideret. De hermed forbundne honorarer betales, alt efter omstændighederne, af bopælsstedets institution eller af opholdsstedets institution efter den sats, der gælder for den pågældende institution og til udgift for den kompetente institution.

5. Efter anmodning fra bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution underretter den kompetente institution den relevante institution om afgørelsen af, hvornår læsionerne er helbredt eller konsolideret samt - i givet fald - om afgørelsen vedrørende tilkendelse af rente.

Artikel 35
Bestridelse af, at ulykken eller sygdommen er arbejdsbetinget

1. Hvis den kompetente institution i forbindelse med artikel 36, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 bestrider, at lovgivningen om arbejdsulykker og erhvervssygdomme skal finde anvendelse, underretter den straks bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution, der har udredt naturalydelserne, og disse ydelser betragtes derefter som sygeforsikringsydelser.

2. Når der er truffet endelig afgørelse om dette spørgsmål, underretter den kompetente institution straks bopælsstedets institution eller opholdsstedets institution, der har udredt naturalydelserne. Hvis der ikke er tale om en arbejdsulykke eller erhvervssygdom, skal denne institution fortsat udrede disse naturalydelser som sygeforsikringsydelser, såfremt arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende i øvrigt er berettiget hertil. I modsat fald betragtes de naturalydelser, som den pågældende har modtaget i henhold til sygeforsikringen, fra første gang ulykken eller sygdommen blev lægeligt konstateret, som ydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme.

Artikel 36
Procedure ved risiko for pådragelse af erhvervssygdom i flere medlemsstater

1. I tilfælde som omhandlet i artikel 38 i forordning (EF) nr. 883/2004 indgives anmeldelsen af en erhvervssygdom enten til den institution, der er kompetent for erhvervssygdomme i den medlemsstat, hvor den pågældende senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende sygdom, eller til bopælsstedets institution, som sender anmeldelsen til den nævnte kompetente institution.

   Hvis sidstnævnte institution konstaterer, at en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, under lovgivningen i en anden medlemsstat, sender den anmeldelsen med bilag til den tilsvarende institution i denne medlemsstat.

2. Hvis institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning en person senest har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, konstaterer, at den pågældende eller dennes efterladte ikke opfylder betingelserne i denne medlemsstats lovgivning, sender den nævnte institution straks anmeldelsen med samtlige bilag, herunder resultaterne af de lægelige observationer og undersøgelser, som den førstnævnte institution har ladet foretage, samt en genpart af den i andet afsnit nævnte afgørelse, til institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning den pågældende tidligere har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom.

   Institutionen underretter samtidig forsikringstageren om sin afgørelse, bl.a. med angivelse af begrundelsen for afslag og med angivelse af klageadgangen og fristerne for indgivelse af klage samt datoen for sagens oversendelse til institutionen i den medlemsstat, under hvis lovgivning forsikringstageren tidligere har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom.

3. Det kan evt. være nødvendigt efter samme procedure at gå tilbage til den tilsvarende institution i den medlemsstat, hvor den pågældende først har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom.

Artikel 37
Udveksling af oplysninger mellem institutioner og ydelse af forskud i tilfælde af klage over afslag på ansøgning om ydelser

1. I tilfælde af klage over en afgørelse, hvorved der gives afslag på ansøgning om ydelser, truffet af institutionen i en af de medlemsstater, hvor en person har været beskæftiget ved et arbejde, der kan forårsage den pågældende erhvervssygdom, underretter denne institution den institution, hvortil anmeldelsen efter proceduren i artikel 36, stk. 2, er sendt, og underretter den senere om den endelige afgørelse i sagen.

2. Såfremt der er erhvervet ret til ydelser efter den lovgivning, der finder anvendelse for den institution, hvortil anmeldelsen er sendt, udbetaler denne institution forskud med et beløb, der i givet fald fastsættes efter høring af den institution, hvis afgørelse er påklaget. Den sidstnævnte institution refunderer det ydede forskudsbeløb, hvis den som følge af klageinstansens afgørelse er forpligtet til at udrede ydelserne. Dette beløb indeholdes derefter i de ydelser, der tilkommer den pågældende, efter proceduren i artikel 71.

Artikel 38
Forværring af en erhvervssygdom

I tilfælde som omhandlet i artikel 39 i forordning (EF) nr. 883/2004 meddeler ansøgeren den institution i en medlemsstat, over for hvilken vedkommende gør krav på ydelser, alle oplysninger vedrørende tidligere tilkendte ydelser i anledning af den pågældende erhvervssygdom. Denne institution kan rette henvendelse til enhver anden institution, der tidligere har været kompetent, for at fremskaffe de oplysninger, som den anser for nødvendige.

Artikel 39
Fastsættelse af invaliditetsgraden i tilfælde af en tidligere eller senere indtruffet arbejdsulykke eller erhvervssygdom

1. Ved anvendelsen af artikel 40, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 gælder følgende: Nården tidligere eller senere uarbejdsdygtighed er forårsaget af en ulykke, der er indtruffet, mens den pågældende var omfattet af lovgivningen i en medlemsstat, der ikke foretager nogen sondring efter uarbejdsdygtighedens årsag, skal den institution, der er kompetent vedrørende den tidligere eller senere uarbejdsdygtighed, eller det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, efter anmodning fra den kompetente institution i en anden medlemsstat tilvejebringe oplysninger om invaliditetsgraden og, så vidt muligt, oplysninger, der gør det muligt at afgøre, om uarbejdsdygtigheden er en følge af en arbejdsulykke efter den lovgivning, der gælder for institutionen i den anden medlemsstat.

   I så fald tager den kompetente institution i overensstemmelse med den lovgivning, der gælder for institutionen, med henblik på erhvervelse af ret til ydelser og fastsættelse af disses størrelse hensyn til den invaliditetsgrad, som disse tidligere eller senere tilfælde har medført.

Artikel 40
Indgivelse og behandling af ansøgning om renter eller tillæg

1. For at få rente eller tillæg efter lovgivningen i en medlemsstat skal arbejdstageren, den selvstændige erhvervsdrivende eller dennes efterladte, der er bosat på en anden medlemsstats område, indgive ansøgningen enten til den kompetente institution eller til bopælsstedets institution, der sender den til den kompetente institution. Ansøgningen skal være ledsaget af den foreskrevne dokumentation og udfærdiges efter bestemmelserne i den lovgivning, som gælder for den kompetente institution

2. Den kompetente institution underretter ansøgeren om sin afgørelse enten direkte eller gennem den kompetente stats kontaktorgan; samtidig sender den en genpart af afgørelsen til kontaktorganet i den medlemsstat, på hvis område ansøgeren er bosat.

Artikel 41
Særlige gennemførelsesforanstaltninger

De bestemmelser i afsnit III, kapitel 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, der vedrører naturalydelser, finder ikke anvendelse på personer, der udelukkende har ret til naturalydelser efter en særlig ordning for tjenestemænd i en medlemsstat, der er anført i bilag 2 til nærværende forordning.

Kapitel III - Ydelser ved dødsfald

Artikel 42
Ansøgning om ydelser ved dødsfald

Ved anvendelsen af artikel 42 og 43 i forordning (EF) nr. 883/2004 indgives en ansøgning om ydelser ved dødsfald til institutionen på det sted, hvor ansøgeren er bosat.

Kapitel IV - Ydelser ved invaliditet og alders- og efterladtepensioner

Artikel 43
Beregning af ydelsen

1. Ved beregningen af ydelsens teoretiske og faktiske beløb efter artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 finder reglerne i artikel 12, stk. 3, 4 og 5, i nærværende forordning anvendelse.

2. Hvis forsikringsperioder i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning ikke er blevet medregnet i henhold til artikel 12, stk. 3, i nærværende forordning, beregner institutionen i den medlemsstat, efter hvis lovgivning de pågældende perioder er tilbagelagt, det beløb, der svarer til perioderne ifølge bestemmelserne i den lovgivning, der gælder for den. Det faktiske beløb for ydelsen beregnet i henhold til artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 forhøjes med det beløb, der svarer til forsikringsperioderne i henhold til en frivillig eller frivillig fortsat ordning.

3. Institutionen i hver medlemsstat beregner i henhold til den for denne institution gældende lovgivning det beløb, der svarer til forsikringsperioder tilbagelagt efter en frivillig eller frivillig fortsat ordning, som i henhold til artikel 53, stk. 3, litra c), i forordning (EF) nr. 883/2004 ikke er undergivet reglerne om bortfald, nedsættelse eller midlertidig inddragelse af ydelser i en anden medlemsstat.

Artikel 44
Medregning af børnepasningsperioder

Uden at det berører de beføjelser, medlemsstaten har i medfør af afsnit II i forordning (EF) nr. 883/2004, skal institutionen i den medlemsstat, hvor pensionsmodtageren har været bosat i længst tid i de tolv måneder efter barnets fødsel, medregne børnepasningsperioder tilbagelagt i en anden medlemsstat, forudsat at en anden medlemsstats lovgivning ikke skal finde anvendelse på den pågældende person som følge af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed.

Artikel 45
Ansøgning om ydelser

A) Indgivelse af ansøgning om ydelser i henhold til artikel 44, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004

1. For at opnå ydelser i henhold til artikel 44, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 indgiver ansøgeren en ansøgning til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning vedkommende var omfattet, da uarbejdsdygtigheden med efterfølgende invaliditet eller en forværring af denne invaliditet indtrådte.

2. Har der været tilkendt kontantydelser ved sygdom, skal den dag, da udbetalingen af disse kontantydelser ophører, dog i givet fald anses for datoen for indgivelse af pensionsansøgningen.

3. I tilfælde som omhandlet i artikel 47, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 underretter den institution, som den pågældende person senest har været tilsluttet, den institution, som det oprindeligt påhvilede at udrede ydelserne, om størrelsen af de ydelser, der skal udredes efter den lovgivning, som gælder for institutionen, samt om, fra hvilket tidspunkt ydelserne skal udredes. Fra dette tidspunkt bortfalder de ydelser, der blev udredt før forværringen af invaliditeten indtrådte, eller de nedsættes til et beløb svarende til det tillæg, der er omhandlet i artikel 47, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004.

B) Indgivelse af andre ansøgninger om ydelser

4. Under andre omstændigheder end dem, der er omhandlet i artikel 44, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, indgiver ansøgeren en ansøgning enten til bopælsstedets institution, hvis vedkommende på et tidspunkt har været omfattet af den lovgivning, der gælder for denne institution, eller til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning vedkommende senest har været omfattet, i de øvrige tilfælde.

5. Datoen for ansøgningens indgivelse gælder for alle berørte institutioner.

6. Uanset stk. 5, og medmindre den relevante lovgivning indeholder gunstigere bestemmelser, anses den dato, hvor ansøgeren kompletterer sin oprindelige ansøgning eller indgiver en ny ansøgning vedrørende de manglende perioder, for datoen for indgivelse af ansøgningen for den institution, der anvender den pågældende lovgivning, såfremt ansøgeren i sin ansøgning ikke har oplyst alle forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter andre medlemsstaters lovgivning, på trods af at vedkommende udtrykkeligt er blevet opfordret hertil.

7. En ansøgning om ydelser, der indgives til en medlemsstats institution, medfører automatisk samtidig fastsættelse af ydelser efter lovgivningen i samtlige de medlemsstater, hvis betingelser ansøgeren opfylder.

   En sådan samtidig fastsættelse foretages dog ikke, hvis ansøgeren i henhold til artikel 50, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 har fremsat ønske om, at fastsættelsen af de ydelser, der måtte være erhvervet ret til i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes.

Artikel 46
Dokumentation og oplysninger, der skal ledsage ansøgerens ansøgning

1. Ansøgeren indgiver en ansøgning i henhold til bestemmelserne i den lovgivning, der anvendes af institutionen omhandlet i artikel 45, stk. 1 og 4, ledsaget af den krævede dokumentation. Ansøgeren anfører den eller de institutioner for forsikring i tilfælde af invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner) i de enkelte medlemsstater, som forsikringstageren har været tilsluttet, eller, hvis det drejer sig om en arbejdstager, den eller de arbejdsgivere, hos hvem vedkommende har været beskæftiget på de enkelte medlemsstaters område, og vedlægger de relevante attester, vedkommende er i besiddelse af.

2. Hvis ansøgeren i henhold til artikel 50, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 anmoder om, at fastsættelsen af de ydelser ved alderdom, der måtte være erhvervet efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, udsættes, skal vedkommende anføre, efter hvilken lovgivning vedkommende anmoder om, at fastsættelsen af ydelserne udsættes.

Artikel 47
Institutionernes behandling af ansøgninger

A) Den behandlende institution

1. En ansøgning om ydelser behandles af den institution, hvortil den er indgivet eller fremsendt i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 45, stk. 1 eller 4. Den pågældende institution benævnes i det følgende "den behandlende institution".

B) Behandling af ansøgninger om ydelser i henhold til artikel 44 i forordning (EF) nr. 883/2004

2. I tilfælde som omhandlet i artikel 44, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 sender den behandlende institution samtlige oplysninger om den pågældende person til den institution, som den pågældende tidligere har været tilsluttet, og som også behandler sagen.

3. Artikel 48 til 52 finder ikke anvendelse ved behandlingen af ansøgninger omhandlet i artikel 44 i forordning (EF) nr. 883/2004.

C) Behandling af andre ansøgninger om ydelser

4. Under andre omstændigheder end dem, der er omhandlet i artikel 44 i forordning (EF) nr. 883/2004, sender den behandlende institution straks ansøgningerne om ydelser til alle berørte institutioner, for at disse institutioner kan behandle dem samtidig og uden forsinkelse. Den behandlende institution meddeler dem, hvilke forsikrings- eller bopælsperioder der er tilbagelagt efter den lovgivning, der gælder for den, i givet fald vedlagt de attester, ansøgeren har fremlagt.

5. Hver enkelt af de andre institutioner meddeler den behandlende institution, hvilke forsikrings- eller bopælsperioder der er tilbagelagt efter den lovgivning,

som gælder for institutionen. Undtagen i det tilfælde, som er omhandlet i artikel 46, stk. 2, i nærværende forordning, oplyser de enkelte institutioner endvidere størrelsen af de nationale ydelser, jf. artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 883/2004, såfremt der udelukkende er erhvervet ret til ydelser efter den nationale lovgivning.

6. Den behandlende institution sender alle oplysninger, den har modtaget, til alle berørte institutioner. På grundlag heraf beregner de enkelte berørte institutioner ydelsernes teoretiske og faktiske beløb i overensstemmelse med artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 og meddeler den behandlende institution disse beløb.

7. Så snart den behandlende institution på grundlag af de i stk. 5 omhandlede oplysninger har konstateret, at bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, eller artikel 57, stk. 2 eller 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 skal anvendes, underretter den de øvrige berørte institutioner herom.

8. For at ansøgeren kan benytte sig af retten til udsættelse, jf. artikel 50, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, meddeler den behandlende institution vedkommende alle oplysninger, den er i besiddelse af, så vedkommende kan være bekendt med konsekvenserne af en samtidig fastsættelse af de ydelser, der kan gøres krav på. Ansøgeren indgiver en eventuelt ansøgning om, at fastsættelsen udsættes, til den behandlende institution, der straks sender den til den berørte institution.

Artikel 48
Meddelelse til ansøgeren om afgørelser

1. De enkelte institutioner giver efter de bestemmelser, de anvender, ansøgeren meddelelse om den afgørelse om fastsættelse, de har truffet. Afgørelsen skal indeholde nærmere oplysninger om klageadgang samt fristerne for klage. En genpart af afgørelsen sendes til den behandlende institution. Efter modtagelsen af genparterne af alle afgørelserne underretter den behandlende institution ansøgeren på vedkommendes eget sprog og i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4, ved en sammenfattende meddelelse om afgørelserne. Den sender samtidig den sammenfattende meddelelse til de øvrige berørte institutioner.

2. Den sammenfattende meddelelse, ansøgeren har fået i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4, anses for at være en ny afgørelse, der kan påklages.

Artikel 49
Fastsættelse af invaliditetsgraden

1. I tilfælde, hvor artikel 46, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 finder anvendelse, er alene den behandlende institution beføjet til at træffe afgørelse med hensyn til ansøgerens invaliditet. Den træffer denne afgørelse, så snart den er i stand til at fastslå, om de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser, der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den, er opfyldt, i givet fald under iagttagelse af

bestemmelserne i artikel 6 og 51 i forordning (EF) nr. 883/2004. Den underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

Hvis de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser - bortset fra betingelsen vedrørende invaliditet - der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den behandlende institution, ikke er opfyldt under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 6 og 51 i forordning (EF) nr. 883/2004, underretter institutionen straks den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning ansøgeren senest har været omfattet. Den kompetente institution er beføjet til at træffe afgørelse om ansøgerens invaliditet, såfremt de betingelser for erhvervelse af ret til ydelser, der er fastsat i den lovgivning, som gælder for den, er opfyldt; den kompetente institution underretter straks de øvrige berørte institutioner om denne afgørelse.

I givet fald kan det under de samme betingelser med henblik på erhvervelse af ret til ydelser være nødvendigt at gå tilbage til den institution, der er kompetent vedrørende invaliditet i den medlemsstat, af hvis lovgivning ansøgeren først har været omfattet.

2. I tilfælde, hvor artikel 46, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 ikke finder anvendelse, kan den enkelte institution lade ansøgeren undersøge af en læge, den selv har udpeget, med henblik på at fastsætte invaliditetsgraden. En medlemsstats institution skal tage sådanne lægelige dokumenter og erklæringer samt administrative oplysninger indhentet af andre medlemsstaters institutioner i betragtning.

3. Hvis lægeundersøgelsen finder sted i en anden medlemsstat end ansøgerens bopælsmedlemsstat, afholder den institution, der har foranlediget lægeundersøgelsen, de dertil hørende rejse- og opholdsudgifter.

Artikel 50
Udbetaling af foreløbige ydelser og forskud på ydelser

1. Uanset artikel 7 i nærværende forordning udbetaler en institution, der under behandlingen af en ansøgning om ydelser konstaterer, at ansøgeren har ret til en national ydelse efter den lovgivning, der gælder for institutionen, jf. artikel 52, stk. 1, litra a), straks denne ydelse. Udbetalingen anses for foreløbig, hvis det tilkendte beløb kan påvirkes af resultatet af ansøgningens behandling.

2. Hvis der ikke kan udbetales ansøgeren en foreløbig ydelse i medfør af stk. 1, men hvor det fremgår af de modtagne oplysninger, at der er erhvervet ret til ydelser i medfør af artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004, udbetaler den behandlende institution vedkommende et forskud, der kan kræves tilbagebetalt, og hvis størrelse så vidt muligt svarer til det beløb, der må antages at blive fastsat i henhold til artikel 52, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004.

3. Den institution, som det påhviler at udbetale foreløbige ydelser i medfør af stk. 1 eller 2, underretter straks ansøgeren herom og gør samtidig vedkommende udtrykkeligt opmærksom på, at afgørelsen er af foreløbig karakter, og at kun den senere afgørelse om fastsættes kan påklages.

Artikel 51
Fornyet beregning af ydelserne

1. Ved fornyet beregning af ydelserne i henhold til artikel 48, stk. 3 og 4, artikel 50, stk. 4, og artikel 59, stk. 1, i forordning (EF) nr. 883/2004 finder artikel 50 i nærværende forordning tilsvarende anvendelse.

2. Hvis ydelsen beregnes på ny, bortfalder eller stilles i bero, underretter den institution, som har truffet afgørelse herom, straks den pågældende efter proceduren i artikel 3, stk. 4-7, i nærværende forordning samt hver af de institutioner, hvorfra den pågældende har ret til ydelser.

Artikel 52
Foranstaltninger med henblik på at fremskynde fastsættelsen af ydelser

1. Når en person bliver omfattet af en medlemsstats lovgivning, skal det organ, der er udpeget af den pågældende medlemsstats kompetente myndighed, til det organ, der er udpeget af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende er statsborger, sende alle den pågældendes personlige data, herunder det identifikationsnummer, den pågældende har fået tildelt af den institution, der er kompetent med hensyn til pensioner i den førstnævnte stat, samt den nævnte kompetente institutions betegnelse. Den sender desuden det pågældende organ alle andre oplysninger, som kan lette og fremskynde den senere fastsættelse af pensionerne.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 anses statsløse og flygtninge samt personer, der aldrig har været omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor de er statsborgere, for at være statsborgere i den medlemsstat, af hvis lovgivning de først har været omfattet.

3. Efter anmodning fra den pågældende eller fra den institution, som vedkommende på det pågældende tidspunkt er tilsluttet, foretager de berørte institutioner en opgørelse over vedkommendes forsikringsforløb senest et år før det tidspunkt, vedkommende når pensionsalderen.

4. De nærmere regler for gennemførelsen af stk. 1, 2 og 3 fastsættes af Den Administrative Kommission.

Artikel 53
Koordineringsforanstaltninger i en medlemsstat

1. Hvis en national lovgivning indeholder regler til fastlæggelse af, hvilken institution der er ansvarlig for at fastsætte pensionen, er det kun forsikringsperioder tilbagelagt under den pågældende medlemsstats lovgivning, der tages i betragtning ved anvendelsen af reglerne.

2. Hvis en national lovgivning indeholder regler om koordinering mellem de særlige ordninger for tjenestemænd og den almindelige ordning for arbejdstagere, berøres reglerne ikke af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning.

Kapitel V - Arbejdsløshedsydelser

Artikel 54
Beregning af ydelserne

1. Ved anvendelsen af artikel 62, stk. 3, i forordning (EF) nr. 883/2004 meddeler den kompetente institution i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende person var omfattet under sin seneste lønnede beskæftigelse eller selvstændige virksomhed, bopælsstedets institution og efter anmodning fra denne alle elementer, der er nødvendige for beregningen af arbejdsløshedsydelserne, bl.a. størrelsen af den løn- eller erhvervsindtægt, som den pågældende har haft.

2. Ved anvendelsen af artikel 62 i forordning (EF) nr. 883/2004 beregnes arbejdsløshedsydelserne for en arbejdstager som omhandlet i artikel 65, stk. 5, i samme forordning, bortset fra grænsearbejdere, der aldrig har været arbejdstagere og omfattet af bopælsmedlemsstatens lovgivning, på grundlag af den løn, der i den pågældende medlemsstat sædvanligt ydes for en beskæftigelse, der svarer til eller kan sammenlignes med den, vedkommende senest har udøvet på en anden medlemsstats område.

3. Ved anvendelsen af artikel 62 i forordning (EF) nr. 883/2004 og uanset artikel 63 i samme forordning skal den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning beregningen af ydelserne afhænger af antallet af familiemedlemmer, også tage familiemedlemmer, der er bosat i en anden medlemsstat, i betragtning, som om de pågældende var bosat i den kompetente medlemsstat. Dette gælder dog ikke, såfremt en anden person i familiemedlemmernes bopælsmedlemsstat har ret til arbejdsløshedsydelser, for så vidt familiemedlemmerne tages i betragtning ved disse ydelsers beregning.

Artikel 55
Betingelser og grænser for bevarelse af ret til ydelser til en arbejdsløs, der rejser til en anden medlemsstat

1. For at være omfattet af artikel 64 i forordning (EF) nr. 883/2004 underretter en arbejdsløs, der rejser til en anden medlemsstat, den kompetente institution inden afrejsen og anmoder den om et dokument, der attesterer, at vedkommende fortsat har ret til ydelser på de vilkår, der er fastsat i artikel 64, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004.

   Den kompetente institution oplyser den arbejdsløse om de forpligtelser, der påhviler vedkommende, og sender vedkommende det nævnte dokument, der bl.a. indeholder følgende:

   a) det tidspunkt, hvorfra den arbejdsløse er ophørt med at stå til rådighed for arbejdsformidlingen i den kompetente stat

   b) den frist, der er indrømmet efter artikel 64, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 for tilmelding som arbejdssøgende i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst

c) det længste tidsrum, hvori retten til ydelser kan bevares efter artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 883/2004

d) forhold, der kan ændre retten til ydelser.

2. Den arbejdsløse tilmelder sig som arbejdssøgende ved arbejdsformidlingen i den medlemsstat, hvortil vedkommende rejser, i overensstemmelse med artikel 64, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004, og forelægger dokumentet omhandlet i stk. 1 for institutionen i den pågældende medlemsstat. Hvis det ikke sker, retter institutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, henvendelse til den kompetente institution for at fremskaffe de fornødne oplysninger.

3. Arbejdsformidlingen i den medlemsstat, hvortil den arbejdsløse er rejst for at søge arbejde, oplyser den arbejdsløse om dennes forpligtelser.

4. Institutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, underretter straks den kompetente institution om datoen for den arbejdsløses tilmelding til arbejdsformidlingen og om vedkommendes nye adresse.

Hver måned i den periode, hvor den arbejdsløse har ret til fortsat at få udbetalt arbejdsløshedsydelser, sender den kompetente institution de relevante oplysninger om den arbejdsløses aktuelle situation, bl.a. om vedkommende fortsat er tilmeldt arbejdsformidlingen, og om vedkommende overholder de kontrolprocedurer, der foranstaltes.

5. Institutionen på det sted, hvortil den arbejdsløse er rejst, foretager eller foranlediger foretaget den foreskrevne kontrol, som om det drejede sig om en arbejdsløs, der modtager ydelser i medfør af den lovgivning, som gælder for institutionen. Den underretter straks den kompetente institution om ethvert forhold, der er omhandlet af stk. 1, litra d).

6. De kompetente myndigheder eller de kompetente institutioner i to eller flere medlemsstater kan indbyrdes fastlægge foranstaltninger, der har til formål at gøre det lettere at søge beskæftigelse for de arbejdsløse, der rejser til en af disse medlemsstater i henhold til artikel 64 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Artikel 56

Arbejdsløse, som var bosat i en anden medlemsstat end den kompetente medlemsstat

1. Når en arbejdsløs beslutter sig for i henhold til artikel 65, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004 at tilmelde sig som arbejdssøgende såvel i bopælsmedlemsstaten som i den medlemsstat, hvor vedkommende senest har været beskæftiget som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende , underretter vedkommende først og fremmest institutionen og arbejdsformidlingen på sit bopælssted.

Efter anmodning fra arbejdsformidlingen i den medlemsstat, hvor den arbejdsløse senest har været beskæftiget som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende , fremsender arbejdsformidlingen på bopælsstedet de relevante oplysninger om den arbejdsløses tilmelding og arbejdssøgning.

2. Hvis retten til ydelser i henhold til bopælsmedlemsstatens lovgivning er betinget af, at den arbejdsløse opfylder bestemte forpligtelser, tages den arbejdsløses eventuelle forpligtelser over for arbejdsformidlingen i den anden medlemsstat i betragtning. Det er den arbejdsløse, der skal oplyse institutionen på bopælsstedet om tidsplanen for og arten af sådanne forpligtelser.

3. Ved anvendelsen af artikel 65, stk. 5, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 underretter institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning den arbejdsløse senest har været omfattet, efter anmodning fra bopælsinstitutionen denne om, hvorvidt den arbejdsløse har ret til ydelser i medfør af artikel 64 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Kapitel VI - Familieydelser

Artikel 57
Prioriteringsregler i tilfælde af samtidig ret til flere ydelser

Ved anvendelsen af artikel 68, stk. 1, litra b), nr. i), i forordning (EF) nr. 883/2004 beregner hver af de berørte medlemsstater ydelsernes størrelse ved at medregne de børn, der ikke er bosat på dens område, såfremt der ikke på grundlag af børnenes bopæl kan fastlægges en prioritetsorden. Den kompetente institution i den medlemsstat, i hvis lovgivning det højeste ydelsesbeløb er fastsat, udbetaler det fulde ydelsesbeløb. Den anden medlemsstats kompetente institution refunderer halvdelen af det nævnte beløb, idet det refunderede beløb dog ikke kan overstige det beløb, der er fastsat i sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

Artikel 58
Regler for personer, som successivt har været omfattet af lovgivningen i flere medlemsstater i samme periode eller del af en periode

1. Hvis en person successivt har været omfattet af lovgivningen i to medlemsstater i løbet af en kalendermåned, afholder den institution, der har udbetalt familieydelserne på grundlag af den første lovgivning, der fandt anvendelse i det pågældende tidsrum, disse udgifter indtil udgangen af den pågældende måned, uanset hvornår familieydelserne forfalder til udbetaling i henhold til de pågældende medlemsstaters lovgivning.

2. Den underretter institutionen i den anden medlemsstat om, hvornår den ophører med at udbetale de pågældende familieydelser.

Artikel 59
Procedure ved anvendelsen af artikel 67 og 68 i forordning (EF) nr. 883/2004

1. En ansøgning om familieydelser indgives:

   a) først og fremmest til institutionen i den medlemsstat, hvor ansøgeren er beskæftiget, såfremt der består ret til ydelser i kraft af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed, og såfremt ansøgerens ægtefælle ikke har ret til ydelser i kraft af lønnet beskæftigelse eller selvstændig virksomhed i en anden medlemsstat

b) i de øvrige tilfælde til institutionen på det sted, hvor børnene er bosat, eller til en af disse institutioner, hvis børnene er bosat i forskellige medlemsstater.

2. Den institution, der er indgivet ansøgning til i henhold til stk. 1, behandler ansøgningen på grundlag af de detaljerede oplysninger, ansøgeren har fremlagt, og træffer om fornødent en foreløbig afgørelse om de gældende prioritetsregler under hensyntagen til de faktiske og retlige elementer, der kendetegner situationen for ansøgerens familie.

   Institutionen underretter ansøgeren herom og udbetaler de foreløbige ydelser, der er fastsat i den for institutionen gældende lovgivning.

3. Den foreløbige afgørelse om de prioritetsregler, der er gældende i det konkrete tilfælde, sendes til institutionerne i den eller de øvrige medlemsstater, hvis lovgivning eventuelt giver ret til ydelser. De pågældende institutioner kan inden for en måned fra datoen for afsendelse af den foreløbige afgørelse gøre indsigelse mod den eller anmode om supplerende oplysninger.

   Når fristen er udløbet, bliver afgørelsen fra den institution, ansøgningen blev indgivet til i henhold til stk. 1, gældende for de berørte institutioner. På grundlag heraf foretager de enkelte institutioner en opgørelse over størrelsen af de ydelser, modtageren har krav på, og sender den hurtigst muligt til den institution, ansøgningen blev indgivet til.

4. Den institution, som ansøgningen blev indgivet til i henhold til stk. 1, sender ansøgeren afgørelsen om prioritetsordenen vedrørende tilkendelsen af ydelserne ledsaget den opgørelse over ydelser, som de berørte institutioner har udarbejdet.

5. En institution, der har udbetalt foreløbige ydelser, der er større end dem, den sluttelig skal afholde, retter henvendelse til den prioriterede institution med henblik på at inddrive det for meget udbetalt beløb efter proceduren i artikel 71.

Artikel 60
Procedure ved anvendelsen af artikel 69 i forordning (EF) nr. 883/2004

Ved anvendelsen af artikel 69 i forordning (EF) nr. 883/2004 skal den kompetente institution, hvis den konstaterer, at ansøgeren ikke har ret til ydelser efter den lovgivning, der gælder for institutionen, straks sende ansøgningen, ledsaget af alle fornødne dokumenter og oplysninger, til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning den pågældende har været omfattet længst. I givet fald kan det under de samme betingelser være nødvendigt at gå tilbage til institutionen i den medlemsstat, efter hvis lovgivning den pågældende har tilbagelagt den korteste af sine forsikrings- eller bopælsperioder.

AFSNIT IV - FINANSIELLE BESTEMMELSER

Kapitel 1 - Refusion af ydelser i henhold til artikel 35, stk. 1, og artikel 41 i forordning (EF) nr. 883/2004

Afdeling 1 - Refusion af ydelser på grundlag af de faktiske udgifter

Artikel 61
Principper

1. Ved anvendelsen af artikel 35, stk. 1, og artikel 41 i forordning (EF) nr. 883/2004 skal den kompetente institution til den institution, der har udredt ydelser, refundere de faktiske udgifter til de ydelser, som er blevet udredt, således som disse fremgår af sidstnævnte institutions regnskaber, medmindre artikel 62 i nærværende forordning finder anvendelse.

2. Ved anvendelsen af stk. 1 anses institutionen på det sted, hvor familiemedlemmerne er bosat, hvis de er bosat i en anden medlemsstat end forsikringstageren, i tilfælde som omhandlet i artikel 20, stk. 4, i forordning (EF) nr. 883/2004, og institutionen på det sted, hvor pensionisten og dennes familiemedlemmer er bosat, i tilfælde som omhandlet i artikel 27, stk. 5, i forordning (EF) nr. 883/2004 som den kompetente institution.

3. Når den faktiske størrelse af de i stk. 1 nævnte ydelser ikke helt eller delvis fremgår af regnskaberne for den institution, der har udredt dem, fastsættes refusionsbeløbet til et fast beløb på grundlag af alle relevante oplysninger, der kan udledes af de foreliggende data. Den Administrative Kommission afgør, hvilket grundlag der skal anvendes ved beregningen af de faste beløb, og fastsætter disses størrelse.

4. Der kan ikke til grund for refusionen lægges højere satser end dem, der finder anvendelse på naturalydelser til forsikringstagere, der er omfattet af den lovgivning, der gælder for den institution, som har udredt de i stk. 1 omhandlede ydelser.

5. Bestemmelserne i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på refusion af kontantydelser, der er udbetalt i henhold til bestemmelserne i artikel 27, stk. 8, andet punktum.

Afdeling 2 - Refusion af ydelser på grundlag af faste beløb

Artikel 62
Berørte medlemsstater

1. De medlemsstater, der er omhandlet i artikel 35, stk. 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, og hvis retlige eller administrative strukturer er af en sådan art, at anvendelse af refusion på grundlag af faktiske udgifter ikke er hensigtsmæssig, er anført i bilag 3 til nærværende forordning.

2. En medlemsstat kan ophøre med at anvende metoden med refusion på grundlag af faste beløb, forudsat at det sker med virkning fra begyndelsen af et kalenderår. I så fald skal den pågældende medlemsstat underrette Den Administrative Kommission

om ændringen inden udgangen af juni måned i det år, der går forud for det år, hvor ændringen skal træde i kraft.

3. For de medlemsstater, der er anført i bilag 3 til nærværende forordning, refunderes udgifterne til naturalydelser, der er udredt i medfør af artikel 17 i forordning (EF) nr. 883/2004 til familiemedlemmer, der ikke er bosat i samme medlemsstat som forsikringstageren, og i medført af artikel 22, artikel 24, stk. 1, artikel 25 og artikel 26 i forordning (EF) nr. 883/2004 af de kompetente institutioner til de institutioner, der har udredt de pågældende ydelser på grundlag af et fast beløb, der fastsættes for hvert kalenderår. Størrelsen på det faste beløb skal i videst muligt omfang svare til de faktiske udgifter.

Artikel 63
Metode til beregning af faste beløb

1. For de enkelte debitormedlemsstater svarer det faste beløb for et kalenderår til summen af de beløb, der fremkommer ved at multiplicere den gennemsnitlige årlige udgift pr. person ifølge forskellige alderskategorier med antallet af personer, der skal tages i betragtning i hver alderskategori, og nedsætte det herved fremkomne beløb med en procentsats.

$$\text{FAST BELØB} = \sum_{i=1}^{3}((1-X)\times Y_i)\times Z_i$$

Symbolerne i formlen har følgende betydning:

- Summationsindekset i (værdier = 1, 2 og 3) repræsenterer de tre alderskategorier, der anvendes ved beregningen af det faste beløb:

  i = 1: personer under 20 år

  i = 2: personer på 20-64 år

  i = 3: personer på 65 år og derover.

- Koefficienten X (tal mellem 0 og 1) repræsenterer nedsættelsen, jf. stk. 4.

- Y_i repræsenterer den gennemsnitlige årlige udgift pr. person i alderskategori i, jf. stk. 2.

- Z_i repræsenterer det gennemsnitlige antal personer i alderskategori i, der skal tages i betragtning, jf. stk. 3.

2. Den gennemsnitlige årlige udgift pr. person (Y_i) i alderskategori i udregnes ved at dividere de årlige udgifter til samtlige de naturalydelser, der af institutionerne i kreditormedlemsstaten er udredt til alle de personer i den pågældende alderskategori, der er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og som er bosat på dens område, med det gennemsnitlige antal personer i den pågældende alderskategori. Ved denne beregning medregnes udgifterne i forbindelse med den ordning, der er omhandlet i artikel 23.

3. For hver debitormedlemsstat svarer det gennemsnitlige antal personer (Z_i) i alderskategori i til antallet af personer, der er omfattet af denne medlemsstats lovgivning, og som til udgift for denne medlemsstat har ret til naturalydelser fra kreditormedlemsstaten.Antallet af personer, der skal tages i betragtning, opgøres ved hjælp af en fortegnelse, der i dette øjemed føres af bopælsstedets institution, på grundlag af den af den kompetente institution tilvejebragte dokumentation for de pågældendes ret til ydelser.

4. Det faste beløb nedsættes i princippet med 15 % (X = 0,15). Det nedsættes med 20 % (X = 0,20), hvis den kompetente medlemsstat er anført i bilag IV til forordning (EF) nr. 883/2004**.**

5. Den Administrative Kommission fastsætter de metoder og regler, der skal anvendes ved fastlæggelsen af de i stk. 1-4 nævnte faktorer til beregning af de faste beløb.

Artikel 64
Indberetning af de gennemsnitlige årlige udgifter

Den gennemsnitlige årlige udgift pr. person i de forskellige alderskategorier for et bestemt år indberettes til Revisionsudvalget senest den 30. juni i det andet år efter det år, som udgifterne vedrører. Hvis indberetningen ikke er sket inden for denne frist, anvendes den gennemsnitlige årlige udgift pr. person fra det foregående år.

De gennemsnitlige årlige udgifter offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Afdeling 3 - Fælles bestemmelser

Artikel 65
Procedure for refusion mellem institutioner

Refusionerne mellem medlemsstaternes institutioner, jf. artikel 35 og 41 i forordning (EF) nr. 883/2004, sker via kontaktorganet.

Artikel 66
Frister for forelæggelse og betaling af fordringer

1. Fordringer på grundlag af de faktiske udgifter skal forelægges senest seks måneder efter det kalenderhalvår, hvor ydelserne blev udredt.

2. Fordringer på grundlag af faste beløb vedrørende et kalender skal forelægges senest seks måneder efter den måned, hvor de gennemsnitlige udgifter for det pågældende år blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*.

3. Fordringer, der indgives efter fristerne i stk. 1 og 2, tages ikke i betragtning.

4. Fordringerne verificeres og betales af debitorinstitutionen senest seks måneder efter udgangen af det kalenderhalvår, hvor fordringerne blev forelagt. Hvis debitor-institutionen beslutter at afvise visse udgifter, meddeler den kreditorinstitutionen dette inden udgangen af den pågældende periode på seks måneder.

5. Indsigelser vedrørende en fordrings art og størrelse skal afklares senest et år efter udgangen af det kalenderhalvår, hvor fordringen blev forelagt. Efter fristens udløb anses den pågældende fordring for at være forfalden til betaling.

Artikel 67
Morarenter

1. Fra udløbet af perioden på seks måneder, jf. artikel 66, stk. 4, pålægges ubetalte fordringer renter. Renterne beregnes på grundlag af Den Europæiske Centralbanks reporentesats. Den referencesats, der skal anvendes, er den, der er gældende på den første dag i den måned, hvor betalingen forfalder. Satsen forhøjes med 2 procentpoint fra udløbet af perioden på 1 år, jf. artikel 66, stk. 5.

2. Den Administrative Kommission fastlægger, hvordan renterne skal beregnes, og grundlaget herfor.

Artikel 68
Årlige kontoopgørelser

1. Den Administrative Kommission foretager i henhold til artikel 72, litra g), i forordning (EF) nr. 883/2004 en opgørelse over fordringerne for hvert kalenderår på grundlag af rapporten fra Revisionsudvalget. I det øjemed meddeler kontaktorganerne Revisionsudvalget inden for de frister og på den måde, udvalget har fastsat, dels størrelsen af de fordringer, der er forelagt, afregnet eller gjort indsigelse over for (som kreditor), dels størrelsen af de fordringer, der er modtaget, afregnet eller gjort indsigelse over for (som debitor).

2. Den Administrative Kommission kan lade foretage enhver verifikation, der kan tjene til kontrol af det statistiske og regnskabsmæssige materiale, der ligger til grund for den i stk. 1 nævnte årlige opgørelse over fordringer, navnlig for at sikre, at dette materiale er i overensstemmelse med de i dette afsnit fastsatte regler.

Kapitel II - Refusion af arbejdsløshedsydelser i henhold til artikel 65 i forordning (EF) nr. 883/2004

Artikel 69
Refusion af arbejdsløshedsydelser

Hvis der ikke er indgået en aftale som omhandlet i artikel 65, stk. 8, i forordning (EF) nr. 883/2004, skal bopælsstedets institution til institutionen i den medlemsstat, af hvis lovgivning ydelsesmodtageren senest har været omfattet, sende en anmodning om refusion af arbejdsløshedsydelseri henhold til artikel 65, stk. 6 og 7, i forordning (EF) nr. 883/2004 senest seks måneder efter den sidste udbetaling af de arbejdsløshedsydelser, der ønskes refunderet. Anmodningen skal indeholde oplysninger om størrelsen af de ydelser, der er udbetalt i de perioder på tre eller fem måneder, der er omhandlet i artikel 65, stk. 6 eller 7, i forordning (EF) nr. 883/2004, oplysninger om, hvilken periode ydelserne er udbetalt for, og oplysninger til identifikation af den arbejdsløse.

Hvis institutionerne ikke umiddelbart er enige om ydelsernes størrelse, finder artikel 66, stk. 4 og 5 i nærværende forordning tilsvarende anvendelse.

Kapitel III - Tilbagesøgning af for meget udbetalte ydelser, tilbagebetaling af foreløbige udbetalinger, modregning og bistand ved inddrivelse af fordringer

Afdeling 1 - Principper

Artikel 70

1. Ved anvendelsen af artikel 84 i forordning (EF) nr. 883/2004 og inden for denne artikels rammer inddrives fordringer om muligt først og fremmest ved hjælp af modregning dels mellem kreditorinstitutionerne, idet følgende benævnt "de bistandssøgende instanser" og debitorinstitutionerne, i det følgende benævnt "de bistandssøgte instanser", dels i forhold til forsikringstageren i overensstemmelse med artikel 71 og 72 i nærværende forordning.

   Hvis en fordring ikke har kunnet inddrives helt eller delvis ved modregning, jf. første afsnit, inddrives de beløb, modtageren fortsat skylder, i henhold til artikel 73-82.

2. Kontaktorganet betragtes som den bistandssøgte instans for så vidt angår anmodninger, der sendes til det.

Afdeling 2 - Modregning

Artikel 71
Uberettiget modtagne eller for meget udbetalte kontantydelser

1. Hvis en medlemsstats institution har udbetalt en ydelsesmodtager et større beløb, end vedkommende er berettiget til, kræver denne institution, under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat i den for institutionen gældende lovgivning, over for enhver anden medlemsstats institution, som det påhviler at udrede ydelser til den pågældende modtager, det for meget udbetalte beløb tilbageholdt i de ydelser, der af sidstnævnte institution skal udbetales til modtageren. Den sidstnævnte institution foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat for en sådan modregning i den lovgivning, der gælder for institutionen, som om det drejede sig om beløb, den selv havde udbetalt for meget, og overfører det tilbageholdte beløb til kreditorinstitutionen.

2. Ved anvendelse af artikel 6 skal den institution, der har udbetalt foreløbige kontantydelser, senest to måneder efter at det er fastlagt, hvilken lovgivning der skal anvendes, eller hvilken institution der har ansvaret for at udbetale ydelserne, foretageen opgørelse over det beløb, den kompetente institution skylder den. Hvis ydelsesmodtageren og/eller dennes arbejdsgiver har indbetalt foreløbige bidrag, tages de pågældende bidrag i betragtning ved beregningen af det pågældende beløb.

   Den kompetente institution, som det påhviler at udrede ydelser til den pågældende ydelsesmodtager, tilbageholder den del, der skyldes af den foreløbige udbetaling, i de beløb, den skylder den pågældende. Debitorinstitutionen foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat for en sådan modregning i den for institutionen gældende lovgivning, og overfører straks det tilbageholdte beløb til kreditororganet.

3. Har en forsikringstager modtaget social bistand i en medlemsstat i et tidsrum, hvor den pågældende havde ret til ydelser efter en anden medlemsstats lovgivning, kan det organ, som har ydet bistanden, for så vidt det efter lovgivningen har regreskrav på de ydelser, der tilkommer den pågældende, over for enhver anden medlemsstats institution, som det påhviler at udrede ydelser til den pågældende, kræve det beløb, der er udbetalt som social bistand, tilbageholdt i de beløb, den sidstnævnte institution udbetaler den pågældende.

   Denne bestemmelse finder tilsvarende anvendelse på familiemedlemmerne til en forsikringstager, der har modtaget bistand i en medlemsstat i et tidsrum, hvor den pågældende havde ret til ydelser for det pågældende familiemedlem efter lovgivningen i en anden medlemsstat.

   Kreditorinstitutionen sender opgørelsen over det beløb, den har til gode, til debitorinstitutionen. Debitorinstitutionen foretager tilbageholdelsen under iagttagelse af de betingelser og grænser, der er fastsat for en sådan modregning i den for institutionen gældende lovgivning, og overfører straks det tilbageholdte beløb til kreditororganet.

4. I de i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde sender den kompetente institution den pågældende person en oversigt over vedkommendes situation, hvoraf fremgår de beløb, der fortsat skyldes, eller som er blevet udbetalt for meget i henhold til den for institutionen gældende lovgivning.

Artikel 72
Uberettiget modtagne eller for meget indbetalte bidrag

Ved anvendelse af artikel 6 skal den institution, der har modtaget foreløbige bidrag fra en forsikringstager og/eller dennes arbejdsgiver, ikke betale de pågældende beløb tilbage til de personer, der har indbetalt dem, før den har forespurgt hos den kompetente institution om den evt. har beløb til gode i henhold til artikel 6, stk. 3.

Afdeling 3 - Inddrivelse

Artikel 73
Anmodninger om oplysninger

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende instans meddeler den bistandssøgte instans førstnævnte instans alle oplysninger, der er af værdi for denne ved inddrivelsen af en fordring.

   Med henblik på at fremskaffe disse oplysninger udøver den bistandssøgte instans de beføjelser, der er givet i de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om inddrivelse af lignende fordringer, som er opstået i den medlemsstat, hvor den er beliggende.

2. I anmodningen om oplysninger anføres navn, adresse og alle andre relevante oplysninger, der sædvanligvis er tilgængelige for den bistandssøgende instans, vedrørende den person, som de pågældende oplysningervedrører, samt arten og størrelsen af den fordring, som ligger til grund for anmodningen.

3. Den bistandssøgte instans er ikke forpligtet til at give oplysninger, som den ikke ville være i stand til at fremskaffe med henblik på inddrivelse af lignende fordringer, der er opstået i den medlemsstat, hvor den er beliggende.

4. Den bistandssøgte instans underretter den bistandssøgende instans om grundene til, at anmodningen om oplysninger ikke kan efterkommes.

Artikel 74
Meddelelse

1. Efter anmodning fra den bistandssøgende instans meddeler den bistandssøgte instans i overensstemmelse med de retsregler, der gælder for meddelelse af tilsvarende akter i den medlemsstat, hvor den er beliggende, modtageren alle sådanne akter og afgørelser, herunder retslige, vedrørende en fordring eller dens inddrivelse, der hidrører fra den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende.

2. I anmodningen om meddelelse anføres modtagerens navn, adresse og alle andre relevante oplysninger, der sædvanligvis er tilgængelige for den bistandssøgende instans, arten af og formålet med den akt eller afgørelse, der skal meddeles, og i givet fald skyldnerens navn, adresse og alle andre relevante oplysninger, der sædvanligvis er tilgængelige for den bistandssøgende instans, og den i akten eller afgørelsen omhandlede fordring samt alle andre formålstjenlige oplysninger.

3. Den bistandssøgte instans underretter omgående den bistandssøgende instans om, hvordan anmodningen om meddelelse er blevet fulgt op, og navnlig om den dato, hvor afgørelsen eller retsakten er blevet sendt til modtageren.

Artikel 75
Anmodning om inddrivelse

1. En anmodning om inddrivelse af bidrag eller en anmodning om tilbagesøgning af uberettiget modtagne eller for meget udbetalte ydelser, som den bistandssøgende instans retter til den bistandssøgte instans skal ledsages af et officielt eksemplar eller en bekræftet kopi af det dokument, der hjemler ret til eksekution, og som er udstedt i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, og, hvis det er relevant, af originaldokumentet eller en bekræftet kopi af andre dokumenter, der er nødvendige for inddrivelsen.

2. Den bistandssøgende instans kan kun fremsætte en anmodning om inddrivelse:

   a) såfremt fordringen eller det dokument, der hjemler ret til eksekution, ikke anfægtes i den pågældende medlemsstat, undtagen i tilfælde, hvor artikel 78, stk. 2, andet afsnit, finder anvendelse

   b) når den i sin medlemsstat har iværksat de inddrivelsesforretninger, der kan indledes på grundlag af det i stk. 1 nævnte dokument, og når de trufne foranstaltninger ikke fører til betaling af hele fordringen.

3. I anmodningen om inddrivelse anføres:

a) navn og adresse og alle andre oplysninger til identifikation af den pågældende person og/eller tredjemand, som er i besiddelse af dennes aktiver

b) alle relevante oplysninger til identifikation af den bistandssøgte instans

c) en henvisning til det dokument, som hjemler ret til eksekution, og som er udstedt i den medlemsstat, hvori den bistandssøgende instans er beliggende

d) fordringens art, beløbets størrelse, herunder hovedstol, renter og bøder samt øvrige skyldige beløb anført i valutaerne i de medlemsstater, hvor de to instanser er beliggende

e) det tidspunkt, hvor den bistandssøgende instans og/eller den bistandssøgte instans har underrettet modtageren om fordringen

f) tidspunktet, fra hvilket, og perioden, i løbet af hvilken eksekution er mulig i henhold til de love, der er gældende i den medlemsstat, hvori den bistandssøgende instans er beliggende

g) alle andre relevante oplysninger.

4. Anmodningen om inddrivelse skal desuden indeholde en erklæring fra den bistandssøgende instans, hvori det bekræftes, at betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

5. Den bistandssøgende instans sender den bistandssøgte instans alle nødvendige oplysninger, som vedrører den sag, der har begrundet anmodningen om inddrivelse, så snart den har fået kendskab til disse oplysninger.

Artikel 76
Dokumentet, der hjemler ret til eksekution af fordringen

1. Det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, anerkendes uden videre og behandles automatisk som et dokument, der hjemler ret til den bistandssøgte instans' eksekution af en fordring.

2. Uanset stk. 1 kan det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen i givet fald og i overensstemmelse med de gældende bestemmelser i den medlemsstat, hvori den bistandssøgte instans er beliggende, stadfæstes som, anerkendes som, suppleres med eller erstattes med et dokument, der hjemler ret til eksekution på denne medlemsstats område.

De kompetente myndigheder bestræber sig på senest tre måneder efter modtagelsen af anmodningen om inddrivelse at fuldføre en sådan stadfæstelse, anerkendelse, supplering eller erstatning af dokumentet, med undtagelse af de tilfælde, hvor tredje afsnit finder anvendelse. Dette kan ikke afslås, når det dokument, der hjemler ret til eksekution, er formelt korrekt. Hvis fristen på tre måneder overskrides, informerer den bistandssøgte instans den bistandssøgende instans om baggrunden for overskridelsen.

Hvis opfyldelsen af en af disse formaliteter medfører indsigelse vedrørende fordringen og/eller det dokument, der hjemler ret til eksekution, og som er udstedt af den bistandssøgende instans, finder artikel 78 anvendelse.

Artikel 77
Betalingsbetingelser og -frister

1. Inddrivelse finder sted i den valuta, der anvendes i den medlemsstat, i hvilken den bistandssøgte instans er beliggende. Hele det inddrevne beløb overføres af den bistandssøgte instans til den bistandssøgende instans.

2. Såfremt de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, i hvilken den bistandssøgte instans er beliggende, tillader det, kan denne efter aftale med den bistandssøgende instans indrømme den betalingspligtige en betalingsfrist eller tillade betaling i rater. Renter, der opkræves af den bistandssøgte instans som følge af denne betalingsfrist, skal også overføres til den bistandssøgende instans.

   Fra det tidspunkt, hvor det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen, er direkte stadfæstet eller anerkendt, stadfæstet, suppleret eller erstattet i overensstemmelse med artikel 76, påløber der morarenter i henhold til de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvori den bistandssøgte instans er beliggende, og de overføres også til den bistandssøgende instans.

Artikel 78
Indsigelse mod fordringen eller det dokument, der hjemler ret til eksekution af fordringen

1. Såfremt den pågældende person under inddrivelsesforretningen gør indsigelse mod fordringen eller det dokument, der hjemler ret til eksekution, og som er udstedt i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, indbringes sagen af den pågældende person for den kompetente instans i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, i overensstemmelse med de i sidstnævnte medlemsstat gældende retsregler. Den bistandssøgende instans giver den bistandssøgte instans meddelelse herom. Endvidere kan den pågældende give den bistandssøgte instans meddelelse herom.

2. Så snart den bistandssøgte instans har modtaget den i stk. 1 nævnte meddelelse enten fra den bistandssøgende instans eller fra den pågældende person, suspenderer den eksekutionsforretningen, indtil der foreligger en afgørelse fra den kompetente instans om spørgsmålet, medmindre den bistandssøgende instans anmoder om andet i overensstemmelse med andet afsnit. Såfremt den finder det nødvendigt, kan den træffe retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelsen i det omfang, love eller andre retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den er beliggende, tillader det for lignende fordringer.

   Uanset første afsnit kan den bistandssøgende instans i henhold til de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den er beliggende, anmode den bistandssøgte instans om at

inddrive en fordring, der er gjort indsigelse mod, for så vidt en sådan handling er tilladt efter de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende. Hvis indsigelsesspørgsmålet senere afgøres til fordel for skyldneren, tilbagebetaler den bistandssøgende instans eventuelt inddrevne beløb med tillæg af eventuel erstatning i overensstemmelse med de love og bestemmelser, som er gældende i den medlemsstat, hvorden bistandssøgte instans er beliggende.

3. Når indsigelsen vedrører eksekutionsforanstaltninger, der er truffet i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, indbringes sagen for den kompetente instans i denne medlemsstat i overensstemmelse med dennes love og andre retsforskrifter.

4. Når den kompetente instans, for hvilken sagen er indbragt i henhold til stk. 1 er en domstol eller en forvaltningsdomstol, betragtes dennes afgørelse, hvis den giver den bistandssøgende instans medhold, og hvis den gør det muligt, at fordringen inddrives i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, som "det dokument, der hjemler ret til eksekution", og inddrivelsen af fordringen gennemføres på grundlag af denne afgørelse.

Artikel 79
Grænser for bistanden

1. Den bistandssøgte instans er ikke forpligtet til:

   a) at yde den af artikel 73-78 omfattede bistand, hvis inddrivelse af fordringen på grund af skyldnerens situation kan give anledning til alvorlige, økonomiske eller sociale vanskeligheder i den medlemsstat, hvor instansen er beliggende, for så vidt de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, tillader det for lignende, nationale fordringer

   b) at yde den af artikel 73-78 omfattede bistand, hvis den oprindelige anmodning efter artikel 73, 74 eller 75, vedrører fordringer, der er over fem år gamle at regne fra det tidspunkt, hvor det dokument, der hjemler ret til eksekution, er oprettet i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser og den administrative praksis, der gælder i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, frem til tidspunktet for fremsættelse af anmodningen. Såfremt der imidlertid gøres indsigelse mod fordringen eller dokumentet, løber tidsfristen fra det tidspunkt, hvor den medlemsstat, der anmoder om bistand, fastslår, at der ikke længere kan gøres indsigelse mod fordringen eller det dokument, der hjemler ret til eksekution.

Artikel 80
Retsbevarende foranstaltninger

På begrundet begæring af den bistandssøgende instans træffer den bistandssøgte instans retsbevarende foranstaltninger for at sikre inddrivelse af en fordring i det omfang, gældende

love og andre retsforskrifter i den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, tillader det.

Med henblik på gennemførelsen af stk. 1 finder bestemmelserne og procedurerne i artikel 73, 74, 75 og 77 tilsvarende anvendelse.

Artikel 81
Omkostninger

1. Der kræves ikke dækning af omkostninger i forbindelse med eksekution, hvis fordringen er omfattet af modregningsmetoden, jf. artikel 71 og 72.

2. Den bistandssøgte instans inddriver og tilbageholder endvidere alle omkostninger i forbindelse med inddrivelse af fordringen, jf. artikel 73-77 og artikel 81, i overensstemmelse med de love og bestemmelser i den medlemsstat, hvor instansen er beliggende, som er gældende for tilsvarende fordringer.

3. Medlemsstaterne giver indbyrdes afkald på godtgørelse af omkostninger i forbindelse med deres gensidige bistand i medfør af forordning (EF) nr. 883/2004 eller nærværende forordning.

4. Ved inddrivelser, der frembyder særlige vanskeligheder, dvs. som er forbundet med meget store omkostninger, kan de bistandssøgende og bistandssøgte instanser aftale særlige godtgørelsesregler for de pågældende tilfælde.

5. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den bistandssøgende instans er beliggende, forbliver dog ansvarlig over for den medlemsstat, hvor den bistandssøgte instans er beliggende, for godtgørelse af eventuelle omkostninger og tab som følge af foranstaltninger, som erklæres ubegrundede, og som er indledt for at fastslå gyldigheden af fordringen eller af det dokument, der er udstedt af den bistandssøgende instans.

Afsnit V - Diverse bestemmelser, overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 82
Administrativ og lægelig kontrol

1. Når en person, der modtager ydelser som omhandlet i afsnit III, kapitel I, II og IV, opholder sig eller er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor debitorinstitutionen er beliggende, foretages den lægelige kontrol efter denne institutions anmodning af institutionen på ydelsesmodtagerens opholds- eller bopælssted efter reglerne i den lovgivning, som gælder for den sidstnævnte institution, jf. dog artikel 27. I så fald skal debitorinstitutionen anvende konstateringerne foretaget af opholds- eller bopælsstedets institution.

   Hvis opholds- eller bopælsstedets institution i medfør af artikel 82 i forordning (EF) nr. 883/2004 skal lade foretage en lægeundersøgelse, følger den reglerne i den for institutionen gældende lovgivning. I mangel af sådanne regler retter institutionen henvendelse til debitorinstitutionen for at få oplyst, hvorledes den skal forholde sig.

Debitorinstitutionen bevarer retten til efterfølgende at lade ydelsesmodtageren undersøge af en af den selv udpeget læge. Ydelsesmodtageren kan dog kun anmodes om at rejse til debitorinstitutionens medlemsstat, hvis vedkommende er i stand til at foretage rejsen, uden at det går ud over helbredet, og hvis debitorinstitutionen afholder de dertil hørende rejse- og opholdsudgifter.

2. Når en person, der modtager ydelser som omhandlet i afsnit III, kapitel I, II og IV, opholder sig eller er bosat i en anden medlemsstat end den, hvor debitorinstitutionen er beliggende, foretages den administrative kontrol efter denne institutions anmodning af institutionen på modtagerens opholds- eller bopælssted. Debitorinstitutionen meddeler opholds- eller bopælsstedets institution, hvilke punkter den administrative kontrol skal omfatte. Hvis dette ikke meddeles, foretager opholds- eller bopælsstedets institution kontrollen efter reglerne i den for institutionen gældende lovgivning.

   Opholds- eller bopælsstedets institution skal sende en rapport til den debitorinstitution, som har anmodet om, at der foretages kontrol.

Artikel 83
Underretning

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om kontaktoplysningerne vedrørende de instanser, der er omhandlet i artikel 1, litra m), q) og r), i forordning (EF) nr. 883/2004 og i artikel 1, litra a) og b), i nærværende forordning, samt vedrørende de udpegede institutioner, der er omhandlet i afsnit II i nærværende forordning.

2. Instanserne omhandlet i stk. 1 skal have en elektronisk identitet i form af en identifikationskode og en elektronisk adresse.

3. Den Administrative Kommission fastlægger de nærmere bestemmelser om underretning om kontaktoplysninger, jf. stk. 1, herunder et fælles format og en model.

4. I bilag 4 angives de offentligt tilgængelige databaser, hvor oplysningerne omhandlet i stk. 1 er samlet.

5. Medlemsstaterne sørger for, at oplysningerne omhandlet i stk. 1 opdateres løbende.

Artikel 84
Dokumenter

1. Modellerne til, udformningen af og formaterne på de dokumenter, der er nødvendige for anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning, udarbejdes af Den Administrative Kommission.

   De kompetente institutioner stiller dem til rådighed for de personer, der er omfattet af denne forordning.

2. I deres indbyrdes forbindelser kan de kompetente myndigheder eller institutionerne i to eller flere medlemsstater indgå aftale om forenklede dokumenter eller udveksling af mindre detaljerede oplysninger. Den Administrative Kommission underrettes om sådanne aftaler.

Artikel 85
Information

1. Den Administrative Kommission udarbejder den fornødne information med henblik på at underrette de pågældende om deres rettigheder samt om de administrative formaliteter, de skal iagttage for at gøre disse rettigheder gældende. Informationen formidles først og fremmest ad elektronisk vej via online-netsteder, der er offentligt tilgængelige. Den Administrative Kommission sørger for, at netstederne opdateres regelmæssigt.

2. Det Rådgivende Udvalg, jf. artikel 75 i forordning (EF) nr. 883/2004, kan afgive udtalelser og henstillinger med henblik på at forbedre informationen og formidlingen heraf.

3. Medlemsstaterne påser, at personer, der er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 har adgang til den fornødne information om ændringer af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning, således at de kan gøre deres rettigheder gældende.

4. De kompetente myndighed påser, at institutionerne under dem holdes informeret og anvender samtlige lovgivningsmæssige og andre fællesskabsbestemmelser, herunder Den Administrative Kommissions afgørelser, på de områder og de betingelser, der er fastsat i forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning.

Artikel 86
Omregning af valuta

Ved anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning gælder ved omregning mellem to valutaer den referencekurs for omregning af valutaer, der offentliggøres af Den Europæiske Centralbank.

Artikel 87
Statistik

De kompetente myndighed udarbejder statistikker om anvendelsen af forordning (EF) nr. 883/2004 og nærværende forordning og fremsender dem til Den Administrative Kommissions sekretariat. Disse oplysninger indsamles og struktureres ifølge en plan og en metode, der fastlægges af Den Administrative Kommission. Kommissionen sørger for at formidle disse oplysninger.

Artikel 88
Ændring af bilagene

Efter anmodning fra den eller de pågældende medlemsstater eller fra deres kompetente myndigheder, kan bilag 1, 2, 3 og 4 til nærværende forordning og bilag I, VI, VII, VIII og IX til forordning (EF) nr. 883/2004 ændres af Kommissionen efter enstemmig accept fra Den Administrative Kommission.

Artikel 89
Overgangsbestemmelser

Artikel 87 i forordning (EF) nr. 883/2004 finder anvendelse på forhold, der er omfattet af nærværende forordning.

Artikel 90
Ophævelse

1. Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 ophæves fra datoen for nærværende forordnings anvendelse.

   Forordning (EØF) nr. 574/72 forbliver dog i kraft, og dens retsvirkninger bevares med henblik på:

   a) Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet[8], så længe denne forordning ikke er ophævet eller ændret

   b) Rådets forordning (EØF) nr. 1661/85 af 13. juni 1985 om fastsættelse af tekniske tilpasninger til fællesskabsbestemmelserne om vandrende arbejdstageres sociale sikring for så vidt angår Grønland[9], så længe denne forordning ikke er ophævet eller ændret

   c) aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde[10] og aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer[11] samt andre aftaler, der indeholder en henvisning til forordning (EØF) nr. 574/72, så længe disse aftaler ikke er blevet ændret som følge af nærværende forordning.

2. Henvisninger til forordning (EØF) nr. 574/72 i Rådets direktiv 98/49/EF af 29. juni 1998 om beskyttelse af supplerende pensionsrettigheder for arbejdstagere og

---

8 EUT L 124 20.5.2003, s. 1.
9 EFT L 160 af 20.6.1985, s. 7.
10 EFT L 1 af 3.1.1994, s. 1.
11 EFT L 114 30.4.2002, s. 6. Senest ændret ved afgørelse nr. 2/2003 truffet af Det Blandede Udvalg EU-Schweiz (EUT L 187 af 26.7.2003, s. 55).

selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Fællesskabet[12], forstås som henvisninger til nærværende forordning.

Artikel 91
Afsluttende bestemmelser

Denne forordning træder i kraft seks måneder efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*

[12] EFT L 209 af 25.7.1998, s. 46.

BILAG 1

Gennemførelsesbestemmelser til bilaterale overenskomster, som forbliver i kraft, og nye gennemførelsesbestemmelser til bilaterale overenskomster

(artikel 8, stk. 1, og artikel 9, stk. 2)

BILAG 2

Særlige ordninger for tjenestemænd

(artikel 31 og 41)

A. Særlige ordninger for tjenestemænd, som ikke er omfattet af bestemmelserne i afsnit III, kapitel 1, i forordning (EF) nr. 883/2004, der vedrører naturalydelser

1. Tyskland

Versorgungssystem für Beamte (sygeforsikring for tjenestemænd)

2. Spanien

Mutualismo administrativo (særordning for tjenestemænd, de væbnede styrker og retsvæsenet)

B. Særlige ordninger for tjenestemænd, som ikke er omfattet af bestemmelserne i afsnit III, kapitel 2, i forordning (EF) nr. 883/2004, der vedrører naturalydelser

1. Tyskland

Unfallfürsorge für Beamte (ulykkesforsikring for tjenestemænd)

BILAG 3

Medlemsstater, der refunderer udgifter til ydelser på grundlag af faste beløb

(artikel 62, stk. 1)

BILAG 4

Kompetente myndigheder og institutioner, bopæls- og opholdsinstitutioner, kontaktpunkter samt institutioner og organer, der er udpeget af de kompetente myndigheder

(artikel 84, stk. 4)